

ΚΕΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φολ. 644 — 645

Ἔτος ΚΖ.

1 Μαΐου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρζ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κένιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Ἀλήθεια - Διαισύνη

Ποῦ νοιμάσθε ;

Περίεργον, τόση ιδιοτέλεια (ἐξ ὑπερφανείας ἢ καὶ ἄλλου «συμφέροντος») καὶ μυωπικὴ διάθεσις, πρὸς τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον, νὰ χρωματίζῃ τόσῳ βαθέως καὶ ἐμπαθῶς τὰς διόπτρας, ὥστε νὰ στέλλωνται εἰς κόρακας ὅχι μόνον ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν προγονικὴν τιμὴν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἱστορίας. Διὰ πρωτοφανοῦς εἰς μικρότητα καὶ ὑποκρισίαν «ἐγκυκλί-ου» τῶν οἱ Νεοημερολογίται, «ἀπὸ θέσεως ἰσχύος» καὶ λαμβάνοντες (ἐπ' ἀντιστροφῇ ὅρων) ἔδραν Δημοσίου Κατηγόρου, ἐπιτίθενται λαύρως κατὰ τῆς «παρασυναγωγῆς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν».

Ἐμελετήσατε καλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ σας Σεβασμιώτατοι, καὶ διάφοροι... ὥτατοι, τοὺς χαρακτηρισμοὺς ποὺ ἀποδίδετε εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ ἐν ἡρεμίᾳ, ψυχῆς ἐκρίνατε τὰ ἐν τῇ «Ἐγκυκλίῳ» ταύτῃ; Ἀποκαλοῦντες τοὺς Ὁρθοδόξους

«Παλαιοημερολογίτας», θεβαίως διαστέλλετε αὐτῶν τοὺς ἑαυτοὺς σας, ὡς τὸ ἀντίθετον ἐκείνων. Κατὰ τί, λοιπόν, ἐξέφυγον, τί προσέθηκαν, τί ἀφήρεσαν, τί νέον προσέλαβον οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀπ' ὅ,τι εἶχεν ἡ μέχρις ἡμῶν φθάσασα Ὁρθοδοξία, ὥστε ν' ἀρμόσῃ αὐτοῖς προσηγορία μὴ προ-υπάρχουσα καὶ κατὰ τί διαφέρουν αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς μέχρι τῆς χθές πατέρας σας; Οἱ προτιμήσαντες νὰ προσλάβουν νέα καὶ συνεπῶς καὶ προσηγορίαν νέαν, εἶναι μόνον οἱ νεοημερολογίται ὀνομασία ἥτις θὰ μένῃ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὡς χαρακτηριστικὸν ἱτῶν ἐπὶ τινα καιρὸν ταλαιπωρησάντων τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ πρέπει νὰ ὀνομάσῃτε τοὺς μέχρι χθές πατέρας σας καὶ ὅλην τὴν ἀπ' αἰῶνος Ὁρθοδοξίαν παλαιοημερολογίτας, ἢ πρέπει νὰ δείξητε κατὰ τί διαφέρουν αὐτοί, τοὺς ὁποῖους ἀποκαλεῖτε «Παλαιοημερολογίτας», ἐκείνων τῶν ἀειμακαρίστων. Ἐνθυμηθῆτε ἀνάλογα παραδείγματα ἐκ τῆς ἱστορίας

καί τὰς ὀνομασίας, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἀπέδιδον τοῖς Ὁρθοδόξοις οἱ ἀντίθετοί των, ἐρευνήσατε ἀμερολήπτως καί μελετήσατε νηφόντως καί «ἐκ τοῦ μακρόθεν» πῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις τοῦ «νεοημερολογητισμοῦ» καί ἐξάπαντος θά ὠφελῇ ἡ ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν χαρακτηρισμῶν σας «παρασυναγωγαί» κλπ.. Ὅσον τό ἄφ' ὑμῶν, εἴμεθα πράγματι «παρασυναγωγοί καί ἀποσυναγωγοί» κ.λ.π. ὑμεῖς δὲ ἂν προτιμᾶτε τὴν «Πρόνοιαν» ἐκείνων, οἵτινες ἐσοφίζοντο «ἵνα μὴ ἀποσυναγωγοί γένωνται», ὅπως θέλετε. Ἐὰν κατὰ λόγον «ἰσχύος», οὐχὶ δὲ εὐσεβείας ἡ ἐξυπακούεται ἐπιβολή καί ἡ ἀπόδοσις χαρακτηρισμῶν, θά ἔπρεπε, κατὰ ταῦτα, νά...προσκυνησθε τὸν Πάπαν, διότι εἶναι, κατὰ κόσμον, ἰσχυρότερος ὑμῶν. Ἡ ἀπόδοσις χαρακτηρισμῶν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν κρίνεται ἢ ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν «ἰσχυρῶν»; Νομίζομεν ὅτι ἡ ἱστορία ἀρκούντως διδάσκει ἐν προκειμένῳ.

Δυνάμει ποίας κανονικῆς καί νομίμου ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας προσελάβετε ὑμεῖς τὸν «νεοημερολογητισμόν», ὥστε νά δικαιουσθε ν' ἀποδίδητε εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοὺς ἀκριβῶς ἀρμόζοντας ὑμῖν; Τό «ν' ἀποφασίζῃ» εἰς ἡμερικοὶ Ἐπίσκοποι, κατὰ τρόπον ἄγνωστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπὶ θεμάτων γενικῆς φύσεως, τοῦτο δὲν λέγεται «ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας» ἀλλά... κάτι ἄλλο. Ἄν δὲν εἶχατε παρεξηγήσει ἄφ' ἑνὸς τὸν ρόλον, ὃν ἐκλήθητε νά διαδραματίσητε καί ἄφ' ἑτέρου τό δικαίωμα τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς πίστεως των, δὲν θά εἶχατε καταντήσει εἰς τοὺς ὡς ἄνω χαρακτηρισμοὺς. Τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας σᾶς κατέστησεν «Ἐπισκόπους», ὃ ἐστὶν ἐπόπτας καί φύλακας τῆς παρακαταθήκης του, ὑμεῖς δὲ, προσοικειωθέντες δικαίωμα διαχειριστῶν, ἐπεμβαίνετε εἰς αὐτὴν καί ἐπιπλέον ἐπιχειρεῖτε νά τῷ στερήσητε καί τό δικαίωμα νά τὴν ὑπερασπισθῇ. Ἄν ὑπῆρχον ὀλίγα σπλάγχνα καί ζῆλος ὑπὲρ τῆς ἀνοθεύτου πατρικῆς κληρονομίας, ἂντὶ βλοσυρότητος καί πικρότητος, θά ἔπρεπε μᾶλλον νά σᾶς κατανύσσει ὁ ἁγὼν καί αἱ μέχρις αἵματος θυσίαι τῶν εὐσεβῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, διὰ νά φυλάξουν ἀκεραίαν τὴν πίστιν των. Ὅλα αὐτά, τὰ ὁποία σεῖς ἀποκαλεῖτε «Ἠσυχαστήρια, Μονὰς καί Προσκυνήματα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν», καί «δηθεν Μοναστικά κέντρα», ἔπρεπε μᾶλλον νά σᾶς ἐνθυμίζουν ὅτι κακῶς ἐνομίσατε ὅτι εἴσθε «δι-

αχειρισταί» τῆς πίστεως καί ὅτι δύνασθε ἄφ' ἑνὸς μὲν νά «μεταρρυθμίζετε» αὐτὴν, ἄφ' ἑτέρου δὲ νά πιέζητε τὴν εὐσέβειαν τοῦ λαοῦ. Ἄς μὴ μένη ὑμῖν ἡ παραμικρά ἀμφιβολία, ὅτι ὅλοι οἱ διαμένοντες εἰς αὐτά, τὰ ὁποία ὀνομάζετε «κέντρα», ἀκριβῶς διὰ νά κρατήσουν τὴν «πίστιν των, ἀντὶ νά δημιουργήσουν αὐτά, μέ κόπον καί αἷμα, θά ἔμενον καί θά ἐπὶ νδρῶνον τὰς ἐπισήμους Μονὰς, λόγου χάριν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τὰς ἄλλας, αἵτινες ἀκριβῶς καί ἐκ τούτου πάσχουν, θά ἔλθῃ ὁμως ὥρα νά δώσητε λόγον εἰς τὸν Θεόν.

Ὡς πρὸς τὰ ἀπροσμετρήτου ὑποκρισίας καί ἀναιδεῖας θέσφατα ὅτι, διὰ τῶν «δηθεν μοναστικῶν κέντρων» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔνθα κατ' ἐπίφασιν καλλι ἐργεῖται ἡ εὐσέβεια» προκαλεῖται ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν καί ἡ πτώσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἱεροῦ Θεσμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ καί ὅτι οὐδὲν τό εἰς οἰκοδομὴν δύνανται ν' ἀντλήσῃ ὁ πιστὸς, παρέλκει κάθε σχολιασμός, φαίνεται νά ὑποτιμοῦν τρομερῶς τὴν ἰννημοσύνην τῶν ἀνθρώπων, ἀδύνατον νά κατεκρεούργει κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν πραγματικότητα ἀπροκατάληπτος ἄνθρωπος καί, δι' ὅσους γνωρίζουν τὰ πράγματα, μόνον ἀφορμὴν καυχασμόν, μᾶλλον οἶκτον, ἀποτελοῦν.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀδίστακτον ἀνακάλυψιν ὅτι, εἰς τὰ «κέντρα» αὐτά «κυρίως ἀσκεῖται ἐμπορία καί πλουτισμός» καί ὅτι δι' αὐτῶν «ἐμφανίζεται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὡς ἀπανθρώπως ἐκμεταλλουμένη τὴν εὐσέβειαν καί ἀφοσίωσιν τῶν ἀνθρώπων», τί νά εἴπῃ τις; Ἡ προσφώνησις «Αἰδῶς Ἀργεῖοι», εἶναι ἀρκετὴ; Ἐν εἶναι ἀπολύτως θέβαιον: Καί ἂν ταῦτα εἶχοντο ἀληθείας, τοῦτο θά ἡρμηνεύετο ὡς «μεγάλῃ εὐλάβειαν τοῦ λαοῦ», ἐὰν τὰ «κέντρα» αὐτά «ἠλέγχοντο ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως». Ἀλλ' ὥσάν νά ὁμιλοῦν πρὸς ἀνθρώπους ἐξ ἄλλου πλανήτου καὶ τοὶ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ κόσμος «βουίζει» περὶ τοῦ ποῦ γίνεται «ἐμπορία καί πλουτισμός» καί αὐτοὶ τὸν βλέπουν εἰς τοὺς πτωχοὺς καί ρακενδύτους «Παλαιοημερολόγίτας»! Καί αὐτὰ τὰ παιδία γνωρίζουν τὴν πτωχότητα αὐτῶν τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» (εἰς ἄλλους χαρίζουν τὴν πορφύραν καί τὸν θύσσαν), τό δὲ ν' ἀνάψῃ τις ἕνα κερί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των, κρίνεται «ἐμπορία καί πλουτισμός»! ἐνῶ καί αὐτὴν τὴν δραχμὴν, μαζί μέ τό αἷμα των, ἀφιερῶν αὐτοὶ διὰ τὴν δημιουργίαν

αὐτῶν τῶν «κέντρων», τὰ ὁποῖα, ὡς συμβαίνει νῦν μέ τὰ ἄλλα, κάποτε θά νέμηται ἡ «ἐπίσημος», ὅταν θά ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Οἱ «Παλαιοημερολογῖται», λοιπόν, ὀρίζουν «διατίμησιν» τῶν Θ. Μυστηρίων; Δι' αὐτοὺς γίνεται λόγος περὶ Διαθηκῶν ἑκατομμυρίων εἰς συγγενεῖς; περὶ πολυκατοικιῶν; Περὶ τρυφηλῆς ζωῆς; κλπ; κλπ; Αὐτοὶ ὑποχρεῶνουν ἀκόμη τὰς ἐκκλησίας ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἐκκλησιαστικά τῶν βιβλίας μέ τὰ τῶν ἰδικῶν τῶν ἐκδόσεων; Ἡκούσθη ποτέ τοιαύτη... διευθέτησις καί οὕτω «πληρώνει» ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀναπληροῦντας ἰδικόν των, ἴσως, καθήκον; Θά ὑπῆρχε κάποια δικαιολόγησις ἂν ἐξέδιδε πάντοτε καί πάντα ἢ ἂν τὰ ἄλλα περιεῖχον ἀπάδοντα εἰς τὴν εὐσέβειαν ἢ τὴν ἀνέκαθεν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν. Ἀλλὰ διὰ τοιαῦτα, αὐτὰ μᾶλλον δύνανται νὰ κατηγορηθοῦν δι' ἀλλαγὰς καί προσθήκας, γενομένας μέ τὴν «τόλμην τοῦ κυριάρχου», τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι δέν ἐτόλμων.

Σεβασμιώτατοι, ἐνῶ παρεξηγεῖτε τὸν ρόλον σας, μετατρεπόμενοι ἀπὸ φυλάκων εἰς διαχειριστάς τῆς Ὁρθοδοξίας, μὴ νομίζετε ὅτι δικαιούσθε ν' ἀμφισβητῆτε εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ δικαίωμά των νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν. Διὰ τοιούτων ἐνεργειῶν δέν στηρίζεται «τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας» καί δέν σᾶς συμφέρει νὰ κατέρχεσθε τόσον χαμηλά. Ἰδετε γύρω σας τὸ κατάντημα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καί διερωτη-

θῆτε πόσον ποσοστὸν χριστιανῶν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν Θεόν καί τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ παρουσία τοῦ κακοῦ καί τῶν κηρύκων καί προσδοκῶν του εἶναι πανταχοῦ, ἡ δική σας ποῦ εἶναι; φαίνεται ὅτι «οἱ υἱοὶ τοῦ αἵματος τούτου σοφώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῆς βασιλείας».

Τὸ κακὸν ὠργίασεν, ἡ ἀσέβεια ἡ ἀνηθικότης, ἡ ἀδιαφορία, ἡ αἰσχρολογία, ἡ ἀθεοφοβία ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ἡ ἐμπορία τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀνθρώπων παθῶν καί ὁ διὰ τῶν αἰσχροῶν ἐντύπων καί θεαμάτων ἐκμαυλισμός ἐξενέυρισαν τὴν ἠθικὴν καί πνευματικὴν ὑπόστασιν τῶν χριστιανῶν, οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς ὅμως θεωροῦν ταῦτα ὡς μετὰ τῶν ὀλιγώτερον ἐνδιαφερόντων αὐτοῦς, νομίζουν δέ σπουδαῖον ν' ἀσχολοῦνται πῶς ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς «Παλαιοημερολογῖτας», τῶν ὁποίων ἡ ἀντίδρασις ἔπρεπε νὰ τοὺς βοηθήσῃ μᾶλλον νὰ ἴδουν τὰ λάθη των καί τὰ ἐπανορθώσουν, ἂν πράγματι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀρκοῦν, Σεβασμιώτατοι, τὸ θάσανον καί αἱ ταλαιπωρίαι, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλετε τοὺς Ὁρθοδόξους διὰ λόγους διοφόρους, πάντως οὐχὶ κατὰ Θεόν, δέν ἔχετε δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεσθε καί οὕτω τὴν ἀλήθειαν καί τὴν δικαιοσύνην, νὰ συκοφαντῆτε μικροπρεπῶς καί ποδοπατῆτε ἀσπλάχνως τὴν εὐσέβειαν καί τὰ δάκρυα αὐτῶν, δι' ἣν συμπεριφορὰν κάποτε θά μετανοήσῃτε.

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχὸς

Ἑ π ι σ τ ο λ ῆ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγούμενου)

α' Ζ ή τ η μ α: Τεχνική καρδιά. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ καρδιά εἶναι βουλευτήριο τῶν σκέψεων τοῦ Νοῦς, εἶναι θήκη αἱμάτων σώματος, καί θήκη νοημάτων ψυχῆς, καί ἂν θά καταφέρουν ἓνα τέτοιο πράγμα, (ἴσως κανὲν παράλλαγμα σήμειον μέ τὸ παραφυσικὸ μυαλό των) ἀλλὰ ἡμεῖς προτείνουμεν αὐτό· τί ὠφέλεια θά προκύψῃ ἀπὸ τὴν μεταμίσχυσιν ὀρισμένων καρδιῶν, ἀπὸ ὀρισμένους διαβοήτους λατρούς, ὅπως ὁ Μπάρναντ, τὴν στιγμὴν ἄλλοι, πληθώρα, μαιευτῆρες, κακοῦργοι συνάδελφοί των, γεμίζουν κατὰ χιλιάδας καί μυριάδας τοὺς κοιβάδες καί

καμάδας τῶν κλινικῶν ἀπὸ ἐκτρώματα; Ὡστε χαλοῦν τὴν φυτεῖαν καί περιποιοῦνται τοὺς ὑπερήλικας. Καί αὐτοὶ λέγονται ἐπιστήμονες τῆς νύκτας, καί εὐεργέται;

Κόπηκαν - κόπηκαν μήπως γίνῃ ὑπερ - πληθυσμός; μήπως δέν φθάνῃ ὁ ἥλιος νὰ θερμανθῇ, μήπως δέν φθάνῃ τὸ νερὸ τὸν χειμῶνα νὰ πῖνουν, μήπως δέν ἐξαρχέσῃ ὁ Ἄηρ νὰ ἀναπνεύσουν! μὰ δέν περαιογίζονται, καί κακουργοῦν, οἱ φωτισμένοι τὰ φῶτα τῆς μικρᾶς Σοφίας, τῆς δαιμονιώδους, ἐκ τῶν κάτω; Μά; κινδυνεύουν ἀπὸ τὰ «Ἀυξάνεσθε καί πληθύνεσθε» τοῦ Θεοῦ καί δέν κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν

ραδιενέργειαν, της κάτω Σοφίας των σοφών; τί έχουν να εἰπουν οἱ ἄπιστοι, δοκησισοφοί, τῆς ὕλης; Πολιτισμός!!! πολιτισμός ὕλης, καὶ βαρβαρότης Πνεύματος; Εἶδομεν τὸν Πολιτισμὸν τῆς ἀκμαίας Γερμανίας, τὰ κρεμματορία καὶ σαποῦνι, εἶδομεν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ ἰδικοῦ μας, εἶδομεν καὶ τοῦ Πακιστάν χθές. Τί τραβάει καὶ τί θὰ τραβήξῃ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν τεχνοκρατίαν. Μήπως τὸ πῦρ εἰς τοὺς νεκρούς, συνδέεται καὶ μετὰ τὸν πυρηνικὸν τῶν πυραύλων, νὰ ἔθωκον οἱ ἀποθαμένοι, νὰ μποῦμε οἱ ζώντανοί;

Β' Ζήτημα: Συμφωνία ἀφοπλισμοῦ, καὶ Εἰρήνη, καὶ Χρόνια - πολλά.

Διὰ νὰ γίνῃ ἀφοπλισμός, πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἀμοιβαία εἰλικρίνεια, μυσία - ἐμπιστοσύνη, καὶ κάποια ταπεινότης, ἐνῶ εἰς τὰ συνέδρια τοῦ Ο.Η.Ε., δμιλοῦν ἀπὸ θέσιν γοήτρου καὶ ἰσχύος. Εἰπέ μου εἶναι δυνατόν μετὰ διπλωματίαν, ἐμπιστοσύνην πονηρίαν, νὰ βασισθῶν καὶ νὰ κάνουν ἀφοπλισμόν; Ἡ εἰλικρίνεια εὐρίσκεται στὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δηλ. εἰς τὴν εὐσέβειαν (Ἀγάπην Θεοῦ) καὶ εὐγένειαν (Ἀγάπην ἀνθρώπου) ἀλλὰ αὐτοὶ οὔτε νὰ ἀκούσουν θέλουν διὰ Χριστόν - Ἀληθινὸν Θεόν. Πῶς λοιπὸν θὰ γίνῃ Εἰρήνη; Νομίζουν ὅτι εἶναι ἔργον διπλωμάτου ἀνθρώπου;

«Ἀναβαίνουντες ἕως τῶν Οὐρανῶν (οἱ ἀστροναῦται) καὶ καταβαίνουντες ἕως τῶν ἀβύσσων (οἱ βατραχάνθρωποι) ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήχεται» (Ψαλμ. Δαυὶδ 106). Δὲν εἶναι τοῦ σκοτισμοῦ ἡ Σοφία τῶν Θεῶν τῶν Μασσώνων, καὶ ἡ Ἀθεΐα τῶν Κομμουνιστῶν; Βάλε κατὰ Νουν, τῆς Ἀνθρωπότητος τὴν Φυλὴν, ὡς ἕναν μανικώτατον, παράφρον, ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ δεξιὸν χερὶ νὰ μπαλῶνῃ τὸ ροῦχο του καὶ μετὰ τὸ ἀριστερὸν νὰ τὸ σχιζῇ καὶ μετὰ τὸ δεξιὸν νὰ πυροβολᾷ τὸ ξερβὸν χερὶ, καὶ ταναῖπαλιν. Αὐτὴ ἡ ζάλη δὲν γίνεται σήμερα, μετὰ τὴν γενικὴν ἀναρχίαν, καὶ ἐξέγερσιν τῶν νέων;

Ἀφοῦ, δημιουργὸς Θεὸς δὲν εἶναι, δημιουργεῖται ἀναρχὸς ἡ ὕλη, ἑκατομμύρια, δισεκατομμύρια ἔτη καὶ ἀπὸ πιθήκους ὁ ἀνθρώπος τοῦ «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν οὐρανοῖς... κ.λπ.», οὔτε νομοθέτης Θεός, ὅρους Σινᾶ, καὶ ὅρους Ἐλαιῶν εἶναι. Ἀγαλλιωτὰ λοιπὸν τὰ πάθη τῆς ἐπιθυμίας, καὶ θυμοῦ καὶ ὄχι ὁμοιωθῇ τοῖς κτήρεσι ὁ ἄνθρωπος, ὅχι θηρίοις ὅπου ὑπάρχει καὶ κάποιος φυσικὸς Νόμος, ἀλλὰ πρωτοφανῆ τέρατα. Ἀσχημίστην ἀνευ - λογισμένου.

Αὐτὰ συμβαίνουν ὅταν ἀγνοῖται ὁ δημιουργὸς καὶ Νομοθέτης τοῦ Παντός. «Ἀλήθεια ἐκ τῆς Γῆς ἀνέτειλε (ἀνατολὴ ἀνατολῶν) καὶ Δικαιοσύνη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ διέκυψεν». Ἡ ἀνατολὴ πρώτη παρουσία, καὶ ἡ Δικαιοσύνη δευτέρα παρουσία.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε διακόπτης θάνατος τῆς ψευδο - ζωῆς αὐτῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν καταβάλλεται τό-

σος μόχθος, τόση μέριμνα διὰ ψευδο - ἀσφάλειαν, μετὰ τὸν ἐξοπλισμὸν εἶχον δίκαιον οἱ ὕλισται. Τώρα ἔμως, μετὰ τὸν ὀρθὸν λογισμὸν, ἔχον δίκαιον αἱ Γραφαί. Ὁ Πλοῦσιος, τῆς Παραβολῆς, στὴν ἐφορία του, στενοχώρια ἢ καρδία του, σπινόχωρος αἱ ἀποθήκαι του, ἀνέβαλε στὸ μέλλον τὴν ἀνάπαυσίν του διότι ἐφαντάζετο «Χρόνια πολλά», ἐγγίχε ἔμως ὁ χαζολογαρισμὸς του; Τέτοιο λογαριασμὸ κάνουν οἱ ἐπιστήμονες μετὰ τὸ πλοῦσιον μυαλὸ των. Θά-θά-θά ἕως νὰ μᾶς θάψουν. Ἀφοῦ φοβεῖσθε, κύριοι, τὸν ὑπερ - πληθυσμὸν, ὅς γίνῃ πόλεμος λοιπὸν, νὰ ἀραιώσωμεν. «Αἱ! ὅχι! Γιατὶ μᾶς παίρνει καὶ μᾶς τὸ σχέδιον ὅχι δι' ἡμᾶς ἀλλὰ διὰ τὸ νεογνὸν τῆς φουτίας.

Γ' Ζήτημα: Ἀκολουθοῦν τὰ τῆς ὕλης, Σώματα, χόματα, ἀξιόματα, χρήματα εἰς τὸν Θάνατον; Σύμφωνα βέβαια μετὰ τὸν ὀρθολογισμὸν. Ὅχι βέβαια. Δικαιοσύνη ἔμως καὶ ἀδικία, ἀκολουθοῦν; Ὅκειρεῖσθαι. Καὶ ἐνῶ εἶσαι κατακλειδωμένος, καὶ ἀμπαρωμένος μετὰ σίδερα καὶ μετὰ τσιμέντα, φαντάζεσαι πῶς σὲ τυλίγει ἕνα μεγάλο φίδι. Γιατὶ λοιπὸν φοβᾶσαι καὶ κυτᾷ ἡ καρδοῦλα σου, ἀφοῦ εἶσαι σίγουρος; Καλὰ ποῦ εἶναι 10λεπτὰ τὸ ὄνειρο καὶ ξυπνᾷς τρομαγμένος, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ψεύδους, συνέρχεσαι ἂν ἦταν δέκα χρόνια; ἂν ἦταν αἰῶνια; Ὅχι ξυπνήσης ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπως ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

Ὡστε, κόλασις τῆς φαντασίας, ἣτις δρᾷς Νοῦ λέγεται, εἶναι καὶ κόλασις ὁλοκλήρου ἀνθρώπου, καὶ Στενοχωρία εἶναι φύξις καὶ πυρετός, καὶ οὐσις φυγῆς. Αὕτη κόλασις. Ὁ κ. Γαλανόπουλος, ὁ ρήτωρ τοῦ Ρόταρυ, θέλει νὰ καταργήσῃ τὸ «Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ...» εἶναι στὰ καλά του;

Δ' Ζήτημα: Προσευχόμενος, ὡς ἄνθρωπος, ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων, ἔλεγε: «Εὐχαριστῶ Κύριε τοῦ Οὐρανοῦ, ὅτι ἀπεκάλυψας τὰ τῆς Ἀληθείας Νηπίους, καὶ ἀπέκρυψας αὐτὰ Σοφοῖς ἐν ἑαυτοῖς. Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Καὶ ἐγὼ ὡς Νηπίον λέγω: Σὺ, Σοφέ, γεωλόγε - σεισμογράφε, δύνασαι νὰ παράγῃς καὶ νὰ διευθύνῃς τὰ Στοιχεῖα; νὰ δώσῃς ὑετόν; δύνασαι νὰ σταματήσῃς τὸν σάρον τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, δύνασαι νὰ πνεύσῃς, ἢ νὰ σταματήσῃς ἄνεμον, δύνασαι ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ νὰ εἴπῃς «στήτω ὁ Ἥλιος, ἢ ὡς Ἥλιος, διὰ στόματός σου νὰ βρέξῃ; Βεβαίως ὅχι. Τώρα, ἂν γίνετο ὁ Σεισμός, καὶ κατόπιν τῆς τρομάρας, καὶ ἀφανισμῶν, ἐκτιμᾷς σὺ πότεν παρήχθη ὁ ἐγκέλαδος, καὶ ποῦ διευθύνεται, ἄφες ταῦτα, κατόπιν ἐορτῆς. Καλὴ καὶ ἡ μάθησις τῶν φυσικῶν, ἀλλὰ ἐξυπηρετοῦν τὸ πνεῦμα.

Ρίξα λοιπὸν πάντων τῶν κακῶν ἢ φιλο-υλίας. Ἐξ αὐτῆς πόλεμοι καὶ μάχαι, τάχα ὅτι ὁ Μωμμυωνᾶς ἀσφαλίξει, ἀλλὰ φενάκη τοῦτο.

Ἡ ὕλη ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸ

Ἐπιστολὴ π. Α. Καλομοίρου

Ἐν Θεσσαλονίκῃ Πάσχα 1972
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος
«Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν»

Χαλκοκονδύλι 24 — Ἀθήνας 102

Κύριε Διευθυντά, Χριστὸς Ἀνέστη.

Εἰς τὴν ἀπάντησίν σας πρὸς τὸν Μοναχὸν Θεόκλητον Διονυσιάτην διαπραττέτε κι' ἐσεῖς τὸ ὑπὸ πολλῶν διαπραττόμενον σφάλμα νὰ διαχωρίσετε, ὡς δύο ἐντελῶς διαφορετικὰ πράγματα, τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἑορτολογίου. Διὰ τὸν μελετητὴν τῆς προσφάτου Ἱστορίας ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς τεχνητὸς καὶ ἀπαράδεκτος, ἡ δὲ ἐμμονὴ τῶν ὀφίμων κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Νεοσημολογιτῶν ἀγωνιστῶν εἰς τὸν διαχωρισμὸν αὐτόν, παρὰ τὰ ὅσα ἔχουν γραφεῖ ἐπὶ τοῦ θέματος, δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἐσκεμμένης πραραποιήσεως τῆς ἀληθείας καὶ ἐλλείψεως καλῆς πίστεως.

Διὰ τί ἐγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τὸ 1924;

Πνεῦμα κατὰ τῆς ὕλης. Ἐπιθυμοῦν, οἱ Σοφοὶ τοῦ Κόσμου, ἀποπλισμὸν καὶ Εἰρήνην, καὶ ἐνῶ πηγαίνουν καὶ συζητοῦν δι' αὐτό, εὐρίσκουν τὸν ἐξοπλισμὸν καὶ τὸν πόλεμον, ἵνα ἀληθεύῃ ὁ Ἀπ. ὕπερ λέγει: ὁ οὐ θέλω τοῦτο πράσσω ταλαίπωρος ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος, ἀπλῶναι χέρι νὰ πιάσω τὸ καλὸν καὶ εὐρίσκω τὸ κακόν.

Διὰ τοῦτο, οἱ ὄντως διπλωμάται ἄνθρωποι, ἐκλείπουν τὰ μάτια τῶν πρὸς τὴν ὕλην καὶ σοφίαν κόσμου, καὶ ἠγάπησαν τὴν ἀκτημοσύνην καὶ αὐτοὺς προσκυνοῦμεν ἄγιους, ἐν ἄλλῃ λέξει ἀγγέλους.

Παραβάλλεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν κόκκινον σίτου, σπείρεται εἰς τὸν αὐλάκα σήπεται καὶ μετὰ ἐξέρχεται σῶμα κατὰ πρόσταγμα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος σπείρεται εἰς τὸν τάφον (τὸ σῶμα δηλ. καθ' ὃ χῶμα) καὶ κατὰ τὸ πρόσταγμα θὰ ἐξέλθῃ σῶμα, τὸ ἴδιον μὲν ἀλλὰ ἡλλουμένον ἀφθαρτον. Αὐτὸν τὸν λόγον ἔχουν καὶ τὰ κόλυθα, θρασυμένος σίτος (δὴ-θεν ἀπίος) εἰς τὰ μνημόσυνα. Ἀλλὰ ὁ Ἑλληνας ρήτορας Γαλανόπουλος, πῶς πιστεύει ταῦτα, μὲ τὰ κρυφὰ συνέδρια τῶν στοῶν καὶ συμποσίων. Πῶς πιστεύει, κατὰ ὀρθὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἔχουμεν ὥδε τὴν μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν, καὶ δογματίζει ὅτι τοῦ καπνίζει.

Ταῦτα ἔγραψα ἀδελφοί καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Μὲ ἀγάπην καὶ τιμὴν

Εὐσεβίου Ἱερομόναχος

Ἀρχιμανδρίτης - Πνευματικὸς

ἐν Ἱ Μονῇ Ἀγ. Νικολάου Θεριοπυλῶν

25.2.72

Ποῖας ἐμελέτησε τὴν πρόσφατον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἦτο τὸ πρῶτον συγκεκριμένον ὅγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον; Οἱ Νεοσημολογισταί, διὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν λαόν, εἶχον ἰσχυρισθῇ ὅτι προέβησαν εἰς μίαν διόρθωσιν διὰ λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀληθὲς θὰ εἶχεν ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡμερολόγιον ἀστρονομικῶς τελειότερον τοῦ παλαιωμένου ἤδη ἡμερολογίου τοῦ Πάπα Γρηγορίου. Διὰ τί ἐφημερίσθη τὸ ἐπίσης ἐσφαλμένον ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα; Μὰ ἀπλούστατα, σκοπὸς δὲν ἦτο ἡ ἐπίτευξις ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Αὐτὸ πὺρ ἐπεδιώκετο ἦτο ἡ ἐπίτευξις ἑορτολογικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἰρετικῶν «Ἐκκλησιῶν» τῆς Δύσεως. Ἐπεδιώκετο ἡ ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ὁ λ α χ ι σ τ ο ν εἰς τὸν ἑορτολογικὸν τομέα, καὶ τοῦτο ὡς πρῶτον ὅγμα. Ἡ τακτικὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν εἶναι πρόδοος διὰ βαθμίδων. Ἡ πρώτη βαθμὶς ἦτο ἡ ἐ ρ τ ο λ ο γ ι κ ῆ ἢ ἔ ν ω σ ι ς τ ῶ ν Ἑ κ κ λ η σ ι ῶ ν. Στὸ πρόγραμμα ἦτο νὰ ἐπακολουθήσουν σὺν τῷ χρόνῳ ὅσα ἐπικολοῦθησαν καὶ ὅσα θὰ ἐπακολουθήσουν.

Φθάνει νὰ ἀναγνώσῃ κανεὶς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 διὰ νὰ πευσθῇ πλήρως. Ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ προτείνει ὡς πρῶτον λίθον τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οικοδομηματος τὴν φιλικὴν προσαρμογὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὰς «Ἐκκλησίας» τῆς Δύσεως «διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου». Γράφεται ἐπὶ λέξει: «Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφανεσθαι καὶ τακτοποιεσθαι εἰδικώτερον, ὡς ἐξῆς: α' διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χρυσιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν...». Εἰς τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν παραπέμπει καὶ ὁ Θεοαγώγων Ἀθηναγόρας γράφων προσφάτως ὅτι: «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξῆλθε τῶν τοιχοματιῶν αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφέρειας Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν...».

Ἐξ ἄλλου εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ περιβοήτου δὴ-θεν πανορθόξου συνεδρίου τοῦ Μαΐου - Ἰουνίου 1923 βλέπομεν ὅτι ἡ μεταρρυθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν «ἐξυτηρέτησιν ἐν τε τούτῳ τῷ μέρῃ τῆς προχριστιανικῆς ἐνότητος. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ «πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ». Τὸ συνέ-

δριον εκείνο διεκλήρωσε σαφέστατα ότι «ή διαρρύθμιση του ημερολογίου είναι ο πρώτος λίθος δια το οικοδόμημα της ενώσεως πασών των εκκλησιών».

Όπως βλέπετε ο Οικουμενισμός δεν ανεφάνισθη μόλις σήμερα με τον 'Αθηναγόρα. Εγεννήθη εις την Ελλάδα το 1924 και ανδρούται έκτοτε εντός των κόλπων της κρατικής Εκκλησίας. Δεν επιτρέπεται λοιπόν, καλής πύττειας αγωνισταί, ως υμείς, να αγνοήτε την αλήθειαν αὐτήν ὅτι τὸ πρῶτον προγεφύριον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξε ἡ καινοτομία τοῦ ἡμερολογίου. Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Παλαισημερολογίται ἀντεμετώπισαν ἐξ ἀρχῆς τὸ θέμα ὡς δογματικόν, ἀσχέτως ἐὰν δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο τότε εὐρύτερα ὁ ὅρος «Οἰκουμενισμός». Ἡ συνειδήσις τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ εἶχε ταυτίσει ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν ἐσφαλολογικὴν μεταρρυθμίσιν μετὰ τὸν ἐκφραγισμὸν.

Ἡμερολογιακὸν καὶ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι λοιπὸν δύο διαφορετικὰ καὶ ἀνεξάρτητα θέματα ἀλλὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτό, καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐὰν εἴναι συνεπής, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ εὐχρηστικὰ κατορθώματα τῆς πανταίρεως αὐτῆς, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀνασκάψῃ τὰς ρίζας τῆς καὶ νὰ συνθλίβῃ ἐπὶ τῆς πέτρας τὰ νεογνά τῆς.

Νομίζω ὅτι παρεξηγήσατε τὸν π. Θεόκλητον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ποῖους ἐννοεῖ διὰ τῆς φράσεως «ἀχραῖοι τύποι». Σίγουρα δὲν ἐννοεῖ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας τοὺς διακόφοντας τὸ μνημόσυον τοῦ Ἀθηναγόρα. Ἀν ἔχει, ὅπως λέει καὶ ὁ ἴδιος, πράγματι κανένα λόγον νὰ τὰ δάξῃ μαζί των ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουν, ὡς καὶ πρότερον, πλήρη Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ πάντων τῶν Ἀρχιερέων... ἀφοῦ πέρων τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου ο ὅ δ ἐ ν μετεδότηθη εἰς τὰς σχέσεις των μετ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἐννοεῖ τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν, Κωνσταντινουπόλεως, Μόσχας κ.λπ. Ἡ παρατήρησις τοῦ π. Θεοκλήτου εἶναι ὁξυδερκεστάτη καὶ εἶναι πνευματικὸν συμφέρον σας νὰ τὴν προσέξετε. Πράγματι ποῖαν σημασίαν ἔχει ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου ὅταν παραμένει ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία; Ὅταν ἡ διακοπὴ μνημοσύνου δὲν σημαίνει διακοπὴν κοινωνίας εἶναι πράξις χωρὶς νόημα, εἶναι μία καθ' αὐτὸ στρουθοκαμηλικὴ ἐνέργεια ἀποσκοπούσα εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ὁπαδῶν. Δὲν ἀποχωροῦν οἱ τρεῖς Μητροπολίται ἀπὸ τῆς φλεγομένης ὑπὸ τῆς κίρσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οἰκίας, κλείουν μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰς φλόγας καὶ διδάσκουν τοὺς ὁπαδοὺς των νὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Διὰ τί λοιπὸν νὰ καταφερθῇ ὁ π. Θεόκλητος ἐναντίον των; Δὲν διακηρύττουν καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ ἐκεῖνος, ὅτι «οὐκ ἐπέστη ὁ καιρὸς» διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ καταποντιζομένου πλοίου; Ἡ διαφορὰ μετὰ τοῦ π. Θεοκλήτου καὶ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν εἶναι μόνον εἰς ζητήματα τακτικῆς.

Οὐδαμιά διαφορὰ μετὰ τοῦ π. Θεοκλήτου εἰς ζητήματα οὐσίας. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ τακτικὴ τοῦ π. Θεοκλήτου — κοινωνία καὶ μνημόσυον — εἶναι συνεπής. Δὲν εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ λησθῇ τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν τακτικὴν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν — κοινωνία χωρὶς μνημόσυον. Ὁ π. Θεόκλητος ἔχει κατανοήσει τελευταίως ὅτι κριτικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν οἰκουμενιστῶν μετὰ παράλληλον συνέχυσιν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετ' αὐτῶν συνεπάγεται ἀπαράδεκτον καὶ αὐτόχρημα γελοῖον ἀσυνέπειαν. Αὐτὸς νομίζω ὅτι εἶναι καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον διέκοψε τὴν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δημοσιογραφίαν ἐφ' ὅσον εἶχεν ἀποφασίσει — διὰ λόγους ποὺ ὁ Θεὸς γνωρίζει — νὰ μὴ διακόψῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν. Ἡ συνέπεια καὶ ἡ σοβαρότης ἀπαται εἶνα ἀπὸ τὰ δύο: ἡ σιωπὴν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν ἢ ἀγῶνα καὶ διακοπὴν κοινωνίας. Δὲν ὑπάρχει μέση κατάσταση ἐὰν αεθέμεθα τοὺς ἐκπνούς μας.

Μὴ κατηγορεῖτε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον ἀδίκως. Δὲν κατεφέρθη κατὰ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Ἄλλους εἶχον εἰς τὸν νοῦν του. «Ἀχραῖοι τύποι» εἰμὲθα ἡμεῖς, ὁ γράφων καὶ οἱ ὅμοιοί μου, ποὺ δὲν ἤρκεσθμεν εἰς διακοπὰς μνημοσύνων ἀλλὰ προχωρήσαμεν καὶ εἰς διακοπὴν κοινωνίας καὶ ἐγίναμε Παλαισημερολογίται.

Με ἐκτίμησιν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΟΣ

Ὁ ἐυημεσιασμός εἶναι κοινωνικὸν καθῆκον

«Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμοψυχίᾳ ὁμολογήσωμεν».

(Θ. Λειτουργία)

Ἡ κοινὴ λατρεία εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμις κοινωνικῆς ἰσορροπίας. Προϋπαρξὴν αὐτῆς δὲν ἔχουν νὰ παρουσιασθῇ τόσο φωτεινὴ καὶ δραστηριὴ ἡ ἰδέα τῆς ἀδελφότητος καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλεγγύης ὅσο ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου.

Στὴν κοινὴ λατρεῖαν ἐμφανίζονται ὅλοι οἱ πιστοὶ ὡς ἀδελφοί, ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Ὅταν προσεύχωνται, «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» ὁμολογοῦν, ὅτι εἶναι ἴσοι. Δὲν ὑπάρχουν τῇ στιγμῇ αὐτῇ σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἰσχυροὶ καὶ ἀδύνατοι, ἑκακουμένοι καὶ ἀφανεῖς, ἄνδρες ἢ γυναῖκες. Ἐνώπιον τοῦ Κυρίου εἶναι ὅλοι «ἀδελφοί, κλήσις ἐπουρανοῦ μετοχοί» καὶ «συγκληρονόμοι τῆς βασιλείας τῆς αὐτῆς».

Ἐκεῖ ποὺ παρατηροῦνται διακρίσεις ὑπάρχει ἀκόμη κοσμικὸ φρόνημα. Ὅπου δὲν βασιλεύει τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος, ἐκεῖ κυριεύει πνεῦ-

H "M R A,"

Πολλοί από μᾶς ἔχουμε τελευταία ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἑνώσεως» ὄχι μόνον τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΛΛΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ. Αἱγοὶ ὁμως γνωρίζουν τὴν τραγικὴν πραγματικότητα, ὅτι δηλ. ἡ ιδέα αὕτη τῆς συγχωνεύσεως ὅλων τῶν Θρησκειῶν εἰς ΜΙΑΝ ΕΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΝ εἶναι τόσο παλαιά, ὅσον καὶ ἡ Μασωνία! Ἀκριβέστερον δὲ αὕτη εἶναι μία τῶν κυριωτέρων ἐπιδιώξεων τῆς Διεθνoῦς Μασωνίας, ἡ ὁποία πρώτη εἶχε ἐφαρμόσει τὸ σχέδιον αὐτὸ μέσα στὶς Στοές της, δεξαμένη ὡς μέλη τοὺς πάντας καὶ διδάσκουσα, ὅτι ὁ Μωάμεθ, Βούδδας, Ζαρατούστρας καὶ Χριστὸς ἦσαν ὅλοι τοὺς «Μεγάλοι Μύστοι» τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐδίδαξεν ἡ Στοά, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν Θεὸς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου!

Ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον ἡ Μασωνία ἔχει ἐξαπολύσει τὸ σύστημα τῶν λεγομένων «Συμπροσευχῶν», εἰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν μέρος οἱ Κληρικοὶ τῶν Καθολικῶν, Εὐαγγελικῶν, Διαμαρτυρημένων, Ἑβραίων καὶ ἄλλων! Ὁ τελικὸς σκοπὸς τῶν δυνάμεων τοῦ Σκότους ἦτο καὶ εἶναι: ἡ ἐπιβολὴ τῆς Παγκοσμίου Πανθρησκείας M.R.A., ἡ ὁποία στὴν πραγματικότητά σημαίνει ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗΝ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ! Ἡ M.R.A. θὰ εἶναι τὸ τεράστιο

καλὴν τῆς κολάσεως, στὸ ὁποῖο θὰ λυώσουν τὰ πάντα.

Δὲν εἶναι μόνον οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι ἀντελήφθησαν τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῶν Δυνάμεων τοῦ Σκότους. Ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἀρκετοὶ Κληρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν στὰ σχέδια τῆς «συγχωνεύσεως» ἢ μάλλον «χωνεύσεως» τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἠνάγκασαν τὸ Βατικανὸν νὰ ἀπαγορεύσῃ τὰς «συλλειτουργίας» αὐτὰς μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων. Πλὴν ἄμως ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἔχει καταστή ἀπόλυτον καὶ τυφλὸν ὄργανον τῆς Διεθνoῦς Μασωνίας καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων τοῦ σκότους, ἠναγκάσθη προσφάτως νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν «ἀπαγόρευσιν» τῆς ἀναπέμφεως κοινῶν δεήσεων» πιεσθεὶς παρ' αὐτῶν. (Βλέπε «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» Ἀθηνῶν 27.1.67). Ὁ κύριος ὄγκος τῆς Μασωνίας εἶναι συγκεντρωμένος στὴν Ἀμερικὴν, τὸ πραγματικὸν της ἔμπος ἐπιτελεῖον εὐρίσκεται εἰς ἄλλην χώραν: τὴν Ἑλβετίαν! Εἰς τὸ «πνευματικόν» αὐτὸ ἐπιτελεῖον ΥΠΑΓΕΤΑΙ καὶ ἡ Μεγάλῃ Στοά τῆς Ἑλλάδος. Καὶ νὰ γιατί, μόλις φτάσῃ κανεὶς στὸ δεύτερο βαθμὸ (τοῦ Ἑταίρου) ἐφοδιάζεται καὶ μὲ μία εἰδικὴ Μασωνικὴ ταυτότητα.

Ἵστερα ἀπὸ τίς λίγες αὐτὲς γραμμίδες, ὁ καθεὶς θὰ πρέπει νὰ καταλάβῃ τὸ γιατί διετέθη τὸ Προεδρικὸν ἀεροπλάνον τοῦ Προέδρου Χάρρυ Τρούμπν στὸν Ἀθηναγόρα καὶ διατὶ ὁ τελευταῖος προσφάτως τόσο ἐκοπίασεν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν Ἑλβετίαν τοῦ περιφύμιου «Ὀρθοδόξου Κέντρου»...

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπολύτως τὸ σχέδιον τῆς συγχωνεύσεως ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀσφαλὲς πρέπει νὰ ἐνωθῶν πρώτα αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ὑπὸ τὸν Πάπαν, οἱ Μουσουλμάνοι, οἱ Ἰσλαμῆτες κ.λ.π. εἰς ἄλλο «μπλόκ» οἱ Βουδδισταί, Βραχμανισταί, Σιντοῖς καὶ ὅλοι μᾶς μέσα στὴν ἐνιαία «M.R.A.».

Αἱ προσπάθειαι τοῦ Βατικανοῦ νὰ καταβροχθίσουν τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι κατὰ τὸ προσφάτως ἐμφανισθέν. Κατωτέρω δημοσιεύομεν μὲ παλιὰ γκραβούρα, ποὺ μᾶς ἀποδεικνύει πῶς τὸ Βατικανὸν πάντοτε εἶχε τοὺς ἰδίους σκοποὺς ἐναντὶ τῶν μὴ Καθολικῶν. Μὲ μόνον τὴν διαφοράν, πῶς τώρα, τὸ ἴδιο ὑποδουλώθηκε στὰς δυνάμεις τοῦ σκότους, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν συνεργασίαν, ὄχι μόνον μὲ τὴν Μασωνίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀθέους Κομμουνιστὰς ἀκόμη.

Χαραλάμπους Βασιλοπούλου: «ΕΞΕΚΕ-
ΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΣΩΝΙΑΣ».

μὲ ἀπιστίας καὶ δλέθρου.

Οἱ ἄσσοι, οἱ πονηροὶ, οἱ ἐγωῖσται καὶ υἱόφρονες δὲν καταδέχονται νὰ σταθοῦν δίπλα στοὺς συνανθρώπους των, νὰ συμπροσευχηθοῦν.

Ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμὸς εἶναι τὸ ἰσχυρότερον μέσον νὰ γίνων οἱ ἄνθρωποι μὴ συμπαγῆς δύναμις, νὰ συνδεθοῦν ψυχικά, νὰ μένουν ἀδιάσπαστοι ἀπὸ τίς αἵρέσεις καὶ τίς πλάνους, ὅπως παρήγγειλε ὁ Ἀπ. Παῦλος: «σύμφυχοι τὸ ἐν φρονούντες» καὶ ὅπως ἤθελε τοὺς πιστοὺς ὁ Ἀπ. Πέτρος: «νὰ ἀγαποῦν ἀλλήλους ἐκτενῶς», μὲ εἰλικρινῇ καὶ πλατεῖα ἀγάπῃ. Μέσα στὸ νὰ, καθὼς ὅλοι κύπτουν τὴν κεφαλὴν ἢ ὑψώνουν τὰ ἐλέμματα, δείχνουν τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν στὸν Κύριον καὶ αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται τὸν καλὸν ἀγῶνα. Ἵστερα ἀπὸ τὴ συνειδητὴ αὕτη ἀγάπῃ στὴν κοινὴ λατρεία, ποὺ οἱ ψυχὲς συνδέονται ὡς κρίκοι μιᾶς πνευματικῆς αλυσίδος καὶ οἱ καρδιὲς ἐνώνουνται, ὡς μυρωμένα λουλούδια μιᾶς ἱερῆς ἀνθοδέσμης, ὅλοι γίνονται μὴ ἀικογένεια, ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀδελφικὸ ἐνδιαφέρον ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως.

Ὁμολογία σφαλμάτων

Υπὸ Παναγιώτη Σοφ. Βασιλειάδου, Προέδρου Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης.

Ὅπως κι' ἂν θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ Θεοῦ Παύλου, τὴν θεόπνευστη διδασκαλία του, τὸ προσωπικὸ του παράδειγμα καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν του, θὰ βρεθῇ μπροστὰ σ' ἐκπληξίς. Ὁ Παῦλος μελετώμενος δὴγαι τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ θαυμασμοῦ σὲ θαυμασμό. Εἶναι πράγματι μεγάλη Ἑκκλησιαστικὴ, Ὁρθόδοξη καὶ παγκοσμία φαινομένη.

Μὰς κάνει νὰ σκεφθούμε αὐτὰ μὲ ὑπέροχη ἐκδηλωτὴ ἀπὸ τὸν μεγαλειώδη χαρακτήρα του: Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων του.

Πράγματι γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ διακηρύττῃ τὰ σφάλματά του χρειάζονται πολλὲς ἀρετὲς. Κυρίως ὅμως εἶναι ἔργον ταπεινοφροσύνης καὶ πολλὰ εἶναι τὰ ἀγκυλὰ μᾶς τέτοιας ὁμολογίας. Συνήθως ὅμως ἐμεῖς, δὲν ἔχομε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουμε τὰ σφάλματά μας, ἀλλὰ σπερούμεθα καὶ τῆς θελήσεως νὰ τὰ διορθώνομε. Γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς καὶ μάλιστα δημοσίᾳ τὰ σφάλματά του, χρειάζονται ἀρετὲς. Ἀλλὰ ἡ ὁμολογία αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Τὸ παράδειγμα τῆς ὁμολογίας τῶν σφαλμάτων μᾶς τὸ δίδει αὐτὸς ὁ Παῦλος. «Καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπύρηνον αὐτήν» (Γαλ. α' 13). «Ἦμουν διώκτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Καὶ σὲ ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ προσθέτει κατὰ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκπληκτικόν: «Εἶμαι, λόγῳ αὐτῶν τῶν διωγμῶν ἁμαρτωλὸς καὶ μάλιστα μεγάλος πού δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἐνομαζώμαι κἄν Ἀπόστολος!»

Ἐδῶ δὲν ἔχομε μίαν ἀπλὴ ὁμολογίαν ἐνὸς ἐναρέτου καὶ εὐλαβενοῦς ἀνθρώπου, ἀλλὰ κατὰ τὸ πολὺ σοβαρώτερο. ἔχομε τὸν Δημόσιον Κατήγορον ὁ ὁποῖος καταδικάζει τόσο αὐστηρὰ τὸν ἑαυτὸν του. Μάλιστα ἐρῶναι μόνος τὴν βαρύτερη τῶν ποινῶν. Γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιον ὕψος χρειάζεται νὰ περάσῃ ἀπὸ ἄλλα στάδια ἀρετῶν. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ νικήσῃ τὸν φόβο πού κυριεύει ἐμᾶς τοὺς ἰσθμὶκὰ νάνους. Γιγαντὰς ἦταν ὁ Παῦλος. Ἀνεδαρμένος στὴν καρφὴ τῆς πυραμίδος τῆς ἀγιότητος. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ψιγὰ βροντοφωνοῦσε τὰ σφάλματά του ἄρετα.

Ποτὲ ἐνὸς ἐγνωστῆς ἢ δειλῆς ἀνθρώπου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ σφάλματά του. Κυριεύεται συνήθως ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ταπεινωθῇ καὶ ἐκτεθῇ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Εἶναι φόβος πού προσέρχεται ἀπὸ μικροφυχία.

Φόβος ἀνθρώπου πού στερεῖται τῆς βασικωτάτης

ἀρετῆς πού λέγεται ταπεινοφροσύνη. Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων εἶναι ἔργον ταπεινοῦ ἀνθρώπου. Ὁταν ὁ Σοκράτης διαλάλουσε τὴν ἀμάθειά του καὶ τὴν ἀγνοιά του παρ' ὅτι ἦτο σοφός, ἐφανερώανε τὸ βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης του. Ὅταν ὁ Παῦλος διεκήρυττε τὴν ἁμαρτωλότητά του ὡς δούλου τῆς ἐκκλησίας, ἦταν εὐλαβής. Δὲν φοβόταν νὰ τὸν πιστέψουν οἱ ἄλλοι διότι ἐπίστευαν ὁ ἴδιος.

Κανένας πραγματικὸς σοφὸς δὲν ἀπέκρυψε τὰ ἁσάρτα τῆς ζωῆς του. Κανένας ἐπιστήμων, ἄξιος τοῦ ὀνόματός του δὲν ἐδίωκε νὰ ἀναφέρῃ τίς πλάνες του. Καὶ κανένας ἅγιος δὲν μᾶς εἶναι γνωστός ὡς παρασιωπῆσας τὴν τυχόν ἁμαρτωλότητά του ζωῇ καὶ δὲν μᾶς ἀπέκρυψε τὸν πόνον του γιὰ τίς ἀτέλειές του. Ἀκριβῶς ἡ διόρθωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ βελτίωσις του ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν σφαλμάτων του πρῶτα, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν εὐλαβίαν μὲ τὴν ὁποία τολμᾷ νὰ τὰ ὁμολογήσῃ. Ἔτσι καὶ ὁ ἄσχημος ἀκόμη γίνεται μεγάλος.

Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων μᾶς, κάθε λογῆς ὁμολογία, ἀπαιτεῖ εὐλαβίαν. Δι' αὐτὴν χρειάζεται ψυχικὴ διαφάνεια καὶ κρυστάλλινη καθαρότητα ὥστε νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀλλὰ εἴμεθα κατὰ κανόνα ψεύτικοι καὶ ἐπίπλαστοι. Σὰν τὰ ψεύτικα παιδικὰ παιχνίδια.

Δὲν ἀντέχουμε στὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Καὶ γιὰ τὰχα νὰ μὴν εἴμεθα εὐλαβῆς;

Γιὰτι νὰ μὴν εἴμεθα εὐλαβῆς, καθαροί; Ἀπὸ ποῦν θέλομε νὰ κρύψομε τὴν πραγματικότητά; Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας δὲν μπορούμε. Ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀδύνατον. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ναί. Μὰ γιὰτι;

Δὲν εἶναι τάχα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λίγο-πολύ ἀπὸ τὴν ἴδια πάντα;

Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων ἔχει πολλὰ τὰ καλὰ. Μὰς ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, μᾶς ἐλευθερώνει, μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ πάθη. Διότι ὁμολογώντας τὰ σφάλματά μας ἤδη ἀρχίζει ἡ θεραπεία. Ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ καὶ συμπαθεῖς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀμέσως ποιετικὰ ἀνερχόμεθα. Ὅσον ἀντιπαθητικὸς εἶναι ὁ ἐγνωστῆς καὶ ἀρεφθόδικος πού θέλει πάντα νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ἀντίθετα γίνεται συμπαθὴς καὶ κερδίζει τὴν ἐπισκεψία καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων ὅταν εἶναι ταπεινός.

Συνήθως, ἐπειδὴ ἀνέχομε στὴν κοινὴ τάξιν τῶν ἀνθρώπων, φοβοῦμεθα καὶ τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν τολμοῦμε νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν στὸν ἑαυτὸν μας. Διαρκῶς ψάχνουμε νὰ βροῦμε εὐαφροντικὰ καὶ δικαιολογητικὰ ἐκεῖ ὅπου δὲν μπορούμε νὰ ἀρνηθῶμε τὰ σφάλματά μας. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ εἶναι θειγμα, ὅτι πνευματικῶς βρισκόμεθα στὴν νηπιακὴ περίοδον. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ πάντοτε ἀπακρύπτουν τίς ἀταξίες

Ἀπὸ τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Θεόν.

Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Θεόν. Ζῶ γὰρ γὰρ τὸν ὑπηρετῶ καὶ ἀποθνήσκω γιὰ γὰρ τὸν δῶ. Θὰ ἔπρεπε νὰ σκέπτομαι κυγχὰ τὸν τε-

των. Ἀκόμη καὶ όταν εἶναι αὐτὰς ὁλοφάνεραι. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἀποφεύγουν πολλοὶ καὶ τὴν ἱερὰν ἐξομολόγησι. Θέλουν νὰ μείνουν μὲ τὶς ἁμαρτίαι των.

Τὶ ἔπρεπε ὁμῶς νὰ κάνουμε; Εἶναι ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμο καὶ συμφέρον μας νὰ μιμούμεθα τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν ἁγίων οἱ ὁποῖοι ἐδικαιώθηκαν ἐνώπιον τῆς ἰστορίας καὶ τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς διότι εἶχαν τὸ σθένος νὰ ἀνοίξουν τὰ φυλλοκάρδια τους καὶ νὰ «γινώσκωνται καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται». Ἄν θεχθούμε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἦταν δύσκολο γιὰ κανένα μας νὰ φθάσουμε σ' αὐτὴν τὴν κλίμακα τῆς πνευματικότητος. Ἡ ὁμολογία πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται καὶ σὲ πρακτικώτερες ἐκδηλώσεις. Λόγου χάριν πάνω στὶς δουλειές μας, στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους γὰρ ἔχουμε τὴν παρηγορία καὶ νὰ εἴμεθα εὐλαχιστοί.

Αὕτη ἡ τακτικὴ θὰ ἔχῃ πολλὰ νὰ μᾶς προσφέρῃ, ὅπως τὴν συγγνώμην, συγχώρησιν καὶ τὴν ἐκ τούτων ἀγάπην.

Κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν ὁ ἐχθρὸς δὲν πρέπει νὰ διαγείρῃ τὸ μῖσος, οὔτε νὰ προκαλῇ αἰσθήματα μνησικακίας εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ νὰ περιβάλλεται μὲ ἀγάπην, νὰ συγχωρῆται καὶ νὰ εὐεργετῆται.

Καὶ τοῦτο διότι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μίαν τῶν βασικῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ἣτις περιλαμβάνει τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν ἀνθρώπων, φίλων καὶ ἐχθρῶν, δεδομένου ὅτι ἀποτελοῦν μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, ἔχοντες ὡς Πατέρα τὸν Θεόν, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ὁποίου ἐπλάσθησαν.

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸ κήρυγμα τῶν Φαρισαίων «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον ὡς σεαυτὸν καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου» ἀντέταξε τὸ «ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν» καὶ ἐκήρυξε τὴν συγγνώμην τὴν ὁποίαν ἐκύρωσε καὶ διὰ τῶν λόγων του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ:

«Πάτερ ἄφεες αὐτοῖς ὅ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πέτρον, ἡ συγγνώμη, ὅχι: μόνον ἐπτάκις, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἐπτά, ἦτοι πάντοτε πρέπει νὰ δίδεται πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Τελειώνοντες συνιστοῦμεν ὅπως σὺδέποτε λησμονῶμεν τὴν θεόπνευστον ἀποστολικὴν παρρηγορίαν: «Ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς» (Α' Πέτρ. α' 22).

Λικύον αὐτὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μου. Ἡ ἐπὶ γῆς σταδιοδρομία μου καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ποῦ ἔχω προτιμήσει στὸν ἐδῶ κόσμον, ἔχουν μικρὴ σημασία. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχω τὸν προορισμὸν μου μὲ κάθε δρόμον, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποτύχω ἐπίσης μὲ κάθε δρόμον.

Ν' ἀποτύχω ὁμῶς στὸν αἰώνιο προορισμὸν μου;

Ἄ, ὅχι, ὅχι μὲ κανέναν τρόπον.

Ἄλλ', ἴσως, νὰ κάμωγες, αὐτὴ τὴν σκέψιν: «Μά, ἐπὶ τελείᾳ αὐτὸ μὲ κάμνει πολὺ μελαγχολικόν!» Ἔτσι, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶμαι εὐθυμῶς!

Παρηγορήσου ὁμῶς, παιδί μου. Αὐτὸ δὲν θὰ σὲ κάμῃ διόλου μελαγχολικόν, μονάχα θὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν νοσηρότητα καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα. Καὶ μάλιστα προχωρῶ περυσσότερον: ἡ σπουδαιότης καὶ ὁ προορισμὸς τῆς ἐδῶ ζωῆς μας προβάλλουν ὁλοκάθαρα μόνο στὸ φῶς τῆς αἰωνίας ζωῆς.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης προτιμῶ νὰ βλέπω τὴν νεολαία φαεινὴ καὶ εὐθυμῇ. Ἄλλ' ἡ φαειρότης σου διόλου δὲν θὰ ζῆμνωθῇ, ἂν προσπαθήσῃς νὰ σχηματίσῃς ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σοβαρὴν ἰδέαν γιὰ τὴν ζωὴν, ποῦ σὲ περιμένει. Γνώριζε, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ὄνειρον, ἀλλὰ σπουδαία πραγματικότητα, μέσα δὲ σ' αὐτὴν πρέπει νὰ εἴμεθα ὅχι: ἄστατοι σκιές, ἀλλὰ χαρακτῆρες χαλύβδινοι, ἀκαμπτοι καὶ ὑπεύθυνοι. Μοῦ ἀρέσει νὰ παίρνω οἱ νέοι στὰ σοβαρὰ τὴν ζωὴν τους καὶ νὰ αἰσθάνομαι ἀπὸ ὀρμημένο κάποιο σεδασιμὸν γιὰ τὸ καθήκον τους στὴν ζωὴ. Μοῦ ἀρέσει νὰ συναισθάνωμαι ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουν προσωπικὴ σημασία μέσα στὴν ἀνυρίθμητη στρατιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι χωρὶς αὐτοὺς θὰ ἔλειπε κάποιο μικρὸ ἔλασμα ἀπὸ τὸ ἀριστούργημα, ποῦ ὀνομάζομεν: ἁίμα. Πρὶν ν' ἀρχίσῃ κανεὶς μὴ ἐπιχείρησιν, πρέπει νὰ ἔχῃ σαφὴ ἐπίγνωση τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει μ' αὐτὴν. Ἔ, λοιπόν! Ἡ μεγαλύτερη στὸν κόσμον ἐπιχείρησις εἶναι νὰ διανύσῃ κανεὶς ἐδῶ στὴν γῆ μὴ ζωὴ ἐπιτυχίμην. Κύτταξέ λοιπὸν κατὰ μέτωπον τὰ κρίσιμα ἐρωτήματα: Γιατί θρίσκομαι ἐδῶ στὸν κόσμον; Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου;

Ἦλθον στὸν κόσμον. Θὰ ζήσω ἐδῶ, 20, 30, 50, 60 χρόνια. Καὶ ἔπειτα; Θὰ ἀφήσω τὸν κόσμον. Ποῦ ζοῦσα πρὶν ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴν μου; Μονάχα στὴν σκέψιν τοῦ Παντοδυνάμου. Καὶ ποῦ θὰ πάγω μετὰ τὴν ἐγκόσμιαν ζωὴν μου; Θὰ πάγω κοντὰ στὸν Παντοδύναμον Θεόν, γιὰ νὰ ζήσω αἰωνίως μαζί Του, εἴτε χωρὶς Αὐτὸν ἐπίσης αἰωνίως, ἀναλόγως μὲ τὴν τύχην, τῆς ὁποίας θὰ γίνω ἄξιος.

Ὡστε τὸ πᾶν θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν μου ἀξία. Ἡ φράσις λοιπὸν αὕτη ἔχει ἀποφασιστικὴ σπουδαιότητα. Πῶς δέ, τέλος πάντων, θὰ

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔγραφεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Ἀλεξανδρείας Βαλάκιον, σκληρὸν διώκτην τῶν Ὁρθόδοξων.

«Βλέπω, ἔγραφε μεταξύ ἄλλων, βλέπω νὰ ἐρχεται ἐναντίον σου ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Παῦσαι λοιπὸν νὰ διώκῃς τοὺς Χριστιανοὺς, ἵνα μὴ σὲ καταλάβῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, διότι ἐξάπαντος θὰ ἔλθῃ αὕτη ἐπὶ σέ».

Ὁ Βαλάκιος ἐμειδίασε ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀφοῦ ἔπυσεν ἔρριπεν χαμαὶ εἰπὼν πρὸς τοὺς κομιστὰς τῆς ἐπιστολῆς νὰ εἰπουν πρὸς τὸν Ἀντώνιον τὰ ἑξῆς: «Ἐπειδὴ τόσον φροντίζεις διὰ τοὺς Μοναχοὺς, θὰ περιποιηθῶ καὶ σέ».

Ἄλλ' ἡ ἐπελθοῦσα ἐπ' αὐτοῦ συντόμως ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ὁσίου, ἐματαιώσε τοὺς σκοποὺς του.

Τὸ κατὰ τῶν Μοναχῶν μῖσος του ἠθέλησε νὰ ἐκδηλώσῃ ὁ Βαλάκιος, διὰ τῆς διαλύσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς κακοποιήσεως τῶν ἐν αὐταῖς ἀσκουμένων μοναχῶν. Ὡς πρώτην δὲ Μονὴν ἐπέλεξε τὴν τοῦ «Χαιρέου», πλησιεστέραν πρὸς τὴν Ἀλεξανδρείαν οὖσαν.

Παραλαβὼν μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπαρχὸν τῆς πόλεως, κατηρθύνοντο ἐφιπποὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονήν, συνοδευόμενοι ὑπὸ ἰσχυροῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος. Ἀλλ' ὅπως παραδόξως, οἱ δύο ἵπποι, τῶν ὁποίων ἐπέβαινον ὁ Δούξ καὶ ὁ Ἐπαρχος, ἤρχισαν νὰ παίζουσιν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐξαίφνης ὁ ἵππος τοῦ Ἐπαρχοῦ ὤρμησε κατὰ τοῦ Δουκὸς Βαλακίου,

κατορθώσω νὰ γίνω ἄξιος; Μὲ τὴν εὐσυνειδήτη χρησιμοποίησι αὐτῶν τῶν 20, 40, 60 ἐτῶν, ποῦ μοῦ δοθήκαν γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς αἰωνιότητος δὲν ἔχει μεγάλη σημασία ἂν θὰ τερματισθῇ ἡ ζωὴ σου στὰ 20, ἢ στὰ 80 χρόνια τῆς. Ἐπίσης ἔχει μικρὴ σημασία, ἂν στὴν διάρκειαν τῆς ἐδῶ ζωῆς σου διετελέσῃς βασιλεὺς, ἢ ἐργάτης ἀφανής, ἂν ἔζησες μέσα σὲ πλούτον ἢ μετρητὸ εἶτε σὲ πτώχεια καὶ ὀλικὴ ἀθλιότητα. Ἐνὰ μονάχα πράγμα ἔχει σημασία: ἂν ἔζησες σὰν παιδαγωγικὸ παιδί τοῦ Οὐρανοῦ Πατέρα σου καὶ ἂν ἐξετέλεσες εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον σου ἐκεῖ ὅπου σὲ ἐποθεύετο ἡ Θεία Πρόνοια, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐδῶ κάτω ζωῆς σου. Διότι, καθὼς βλέπεις, ἡ σπρὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμέτρητη καὶ περιλαμβάνει διαφόρους στρατιώτας καὶ διάφορα ὅπλα. Ἡ ἁμπελὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη καὶ κάθε λογῆς ἐργάται βρίσκουν ἐκεῖ ἐργασία. Μόνον ὁ ἐργάτης, ποῦ δὲν ἐργάζεται, εἶναι ἄχρηστος, καὶ μόνον ὁ χωρὶς σκοπὸ καὶ χαρακτὴρα ἄνθρωπος δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

+ Α.Σ. II.

τοῦ ὁποίου τὸν μηρὸν ἐδάγκασε καὶ κατέκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας του. Ἠλικιάσθησαν ὅθεν οἱ συνοδευόντες αὐτὸν νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὅπου μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, πληροφορηθεὶς ὁ Ἀντώνιος τὰ κατὰ τὸν ἐρημίτην Παῦλον δι' ἀποκαλύψεως, μετέβη πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκήδευσεν καμνηθέντα, ἐκδηλώσαντα τὴν ὀρθὴν πίστιν τῆς Νίκης καὶ τὸν πρὸς Ἀθανάσιον σεβασμὸν του.

Ἀνίσχυος καὶ ὁ ἕτερος Ἀρχηγὸς τῶν ἱερῶν μοναχικῶν ταγμάτων Παχώμιος, ἀπέστειλε μοναχοὺς εἰς Ἀλεξανδρείαν, διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὰ τελευταία γεγονότα. Πανταχοῦ δὲ εἰς τὰς ἡρωϊκὰς ἐρήμους, διάπυροι ἀνεπέμποντο εὐχαὶ πρὸς τὸν Θεόν, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἀφορήτους δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ νὰ εὐλογῇ τὸν Ἀθανάσιον μετὰ τῶν συγκαταστῶν του.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τί ἀπέγινεν ὁ Ἀθανάσιος.

Ἀφικθέντα εἰς τὴν Ρώμην, ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους ἀγάπης τοῦ ὁ Πάπας, ὅστις πληροφορηθεὶς ἐκ τῆς ἀφηγήσεώς του τὰ θλιβερά τῆς Ἀνατολῆς γεγονότα, ἐκάλεσεν ἀμέσως εἰς τὴν Ρώμην πάντας τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Δύσεως, τῶν ὁποίων ἀφικθέντων, ἐγένετο ἐπὶ Συνόδῳ ἡ ἀναψηλάφησις τῆς ὅλης ὑποθέσεως τοῦ Ἀθανασίου ἀπ' ἀρχῆς. Ἦσαν παρόντες εἰς τὴν Σύνοδον καὶ οἱ ἐξ Ἀνατολῆς ὁσωκόμενοι ὁμολογηταί, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Παῦλος, ὁ Ἀγκύρας Μάρκελλος καὶ ἄλλοι. Ἐκλήθησαν δὲ καὶ οἱ τῆς Ἀνατολῆς Ἐπίσκοποι, ἀλλ' οἱ Ἀρειανοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρουσιασθῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμερόληπτον Σύνοδον.

Παρά τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν, ἤρχισε τὰς συνεδριάσεις ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Δύσεως, καὶ ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τῶν διαφόρων ὑποθέσεων.

Ἡ δίκη τοῦ Ἀθανασίου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ἡ ἀδικολόγητος ἀπουσία τῶν Ἀρειανῶν, ἡ παρουσία τοῦ Ἀθανασίου, ἡ μετριόφρων καὶ σταθερὰ πεποιθήσις, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυν εἰς τὸ δίκαιόν του, ἡ προφορικὴ καὶ ἔγγραφος μαρτυρία τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Αἰγύπτου, ἡ ἐξέτασις τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀνακρίσεων, τὰ ὅποια ἀπεστάλθαι ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγοριῶν, τὰ πάντα ἀπεδείκνυν τὴν ἀθωότητά του. Ὁμοφώνως λοιπὸν καὶ ἐν μιᾷ γνώμῃ ἀνεγνώρισαν πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Συνόδου τὸν Ἀθανάσιον ὡς τὸν κανονικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐδέχθησαν αὐτὸν εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. Ὁμοίως ἀπεκατεστάθησαν καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς κανονικοὶ Ἐπίσκοποι, πάντες οἱ ἐκ τῶν ποιμένων τῶν ἀποδωχθέντες καὶ ὑπὸ τῶν Ἀ-

ρεινών καθαιρεθέντες διά τὰς αὐτάς ἀφορμὰς· οὕτως ὁ Ἀθανάσιος ἐθριάμβευσεν.

Διαρκούσης ἔτι τῆς Συνόδου, κατέφθασαν εἰς τὴν Ρώμην δύο ἱερεῖς, οἵτινες ἐστάλησαν προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ἀνατολήν, διὰ τὴν ἐπίσημον πρόσκλησιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς, πρὸς συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν Σύνοδον. Αἱ εἰδήσεις τὰς ὁποίας ἐκάρυσαν ἦσαν θλιβεραί. Εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολήν ἐπεκράτουν οἱ Ἀρειανοί, προστατευόμενοι ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίου.

Ἐν τῇ μεταξύ ὁ προστάτης τοῦ Ἀθανασίου Αυτοκράτωρ Κωνσταντῖνος εἶχε φανευθῇ εἰς μάχην τινα, καὶ οὕτως ἀπέμειναν εἰς τὴν Δύσιν μόνον ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Αυτοκράτωρ αὐτῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς βάρος τῶν μετασχόντων εἰς τὴν ὡς ἄνω Σύνοδον Ἐπισκόπων ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀρειανόφρονος Κωνσταντίου, ἀπεχασίθη, ἡ προσωπὴ αὐτῶν δι' ἀντιπροσώπων εἰς τὸν Κωνσταντῖνον καὶ νὰ ζητηθῇ ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἐπ' αὐτῶν προστασία του, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Διαλυθείσης τῆς Συνόδου, ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐπαρχίας των οἱ Ἐπίσκοποι, ἐμπιστευθέντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν καρποφορίαν τῶν προσπαθειῶν των.

Οἱ ἀποκατασταθέντες ὑπὸ τῆς Συνόδου φίλοι τοῦ Ἀθανασίου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Καθ' ὃδὸν ἐπληροφορήθησαν τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ μετὰ τὸν Ἀρειὸν ἀρχιερέως τῆς αἰρέσεως Εὐσεβίου, τοῦ σφετερισθέντος τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπεσεν οὗτος αἰφνιδίως νεκρὸς ἐν τῇ δόξῃ του, ὡς καραυνόπληκτος.

Οὕτως, ἐπανελθὼν ὁ ὁμολογητὴς Παῦλος εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ ποιμενίου του, καὶ ἀνακατέλαβε ἀνευ ἀντιστάσεως τὸν θρόνον αὐτοῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν εἰρηνοφίλων. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἦτο παρὰ πρόσκαιρός τις ἀναλαμπή, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἐσβέσθη. Διότι οἱ τρεῖς Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι, ὁ τῆς Νικαίας Θεόγνης, ὁ τῆς Χαλκηδόνος Μάρις καὶ ὁ Πρακλείας Θεόδωρος, τεθέντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀρειανῶν, ἐξέλεξαν ὡς διάδοχον τοῦ Εὐσεβίου τὸν Μακεδόνην. Ἡ πόλις ὁλόκληρος ἐξηγέρθη. Πυρκαϊαὶ ἔλαβον χώραν καὶ φένοι ἐγένοντο ἐκ τῶν συγκρούσεων. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος ἦλθεν αὐτοπροσώπως νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν πρωτεύουσάν του διὰ τῶν συνήθων αὐτοῦ τυραννικῶν μέσων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Παῦλος ἐξωρίσθη καὶ πάλιν διὰ δευτέρου φορὰς.

Ἐνέσκυψε καὶ πάλιν ἡ θύελλα εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολήν. Οἱ ὁμολογηταὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐπολλαπλασιάζοντο. Ὁ φανατισμὸς τῶν αἰρετικῶν κατεπίεζε τοὺς Ὁρθοδόξους, τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθονον, ἡ εἰρήνῃ ἐφυγε καὶ πάλιν.

Ὁ πολῦτλας Ἀθανάσιος, πληροφορηθεὶς πάντα τ' ἀνωτέρω, ἐθεώρησε φρόνημον νὰ ἀναβάλῃ τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπάνοδόν του. Παρέμεινε λοιπὸν εἰς τὴν Ρώμην, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν

μελέτην, καὶ εἰς τὴν ἱερὰν ἐκείνην ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς χρηστοφθείας προπαγάνδαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε ἀπὸ τὸ πρῶτον τοῦ ταξιδίου.

(Συνεχίζεται)

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗΣ ΝΟΥΘΕΣΙΑΙ ΠΡΟΣ ΜΟΝΑΧΑΣ

... Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλωντας νὰ δείξῃ πόσον ἀγαθὴ καὶ ψυχροπότηριος εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, ἐνεδύθη αὐτήν, ὅταν ἐγένεν ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ ἔλεγε: «μύθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος καὶ ταπεινὸς εἰμὶ τῇ καρδίᾳ». Στοχάστω ποῖος εἶναι καὶ λέγει ταῦτα, καὶ γενοῦ καὶ σὺ τέλειος μαθητῆς καὶ μιμητῆς τῆς ταπεινοφροσύνης Του· καὶ ὥς γένη εἰς σὲ ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν ἀγαθῶν ἡ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ταπεινοφροσύνη θέλει νὰ εἰπῇ φρόνησις ταπεινῆς ψυχῆς, καὶ ὅχι σχῆμα μόνον ταπεινὸν καὶ ἐξωτερικόν· ὅτι ἂν ἡ ψυχὴ εἴναι ταπεινὴ, θέλει γένη καὶ τὸ σῶμα ταπεινόν. Μὰ λέγεις ὅτι ἔκαμες ὅλας τὰς ἐντολάς; ὁ Κύριος τὸ ἡξεύρει, ὅμως αὐτὸς σὲ προστάζει πάλιν νὰ κάμῃς ἀρχὴν εἰς τὸ νὰ δουλεύῃς· διότι λέγει ὁ Κύριος «ὅταν πάντα ποιήσῃτε, λέγετε ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐσμεν».

Κατορθώνεται δὲ ἡ ταπεινοφροσύνη μὲ ὀνειδισμοὺς, μὲ ὀδρίσας, μὲ πληγὰς, ὅταν ἀκούῃς νὰ σὲ λέγουν ἀνόητον καὶ τραλὸν, πένητα καὶ πτωχόν, ἀσθενῆ καὶ εὐτελεῖ, ἀπρόκοπτον εἰς τὰ ἔργα σου, ἀσυλλόγιστον εἰς τὰ λόγια σου, ἄτιμον εἰς τὸ ἐξῶθεν εἶδος, καὶ ἀδύνατον εἰς τὸ σῶμα. Αὐτὰ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ταπεινοφροσύνης· αὐτὰ ἤκουσε καὶ ἔπαθεν ὁ Κύριός μας· διατὶ καὶ Σαμαρεῖτην τὸν εἶπον καὶ δαιμονισμένον· αὐτὸς καὶ δούλου μορφὴν ἔλαβε, καὶ ἐραπίσθη, καὶ πληγὰς ἔλαβε. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ μιμούμεθα ταύτην τὴν ἔμπρακτον ταπεινοφροσύνην τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ μερικοὶ ὅπου ὑποκρίνονται με ἐξωτερικὰ σχήματα πῶς εἶναι ταπεινοί, καὶ φαίνονται ταπεινοί, διὰ νὰ δοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι γνωρίζονται ἀπ' τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων τους· ὅτι ἂν τύχῃ νὰ ὀδρισθῶν ὀλίγον τι, δὲν τὸ ὑποφέρουν, ἀλλὰ παρευθὺς ἐξερνοῦν τὸ φαρμάκι τους ὡς ἂν τὰ φίδια...

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Παΐσιου τοῦ Μεγάλου.

... Καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες τὸν ἡρώτων, ποία εἶναι ἡ ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἐκείνη ἣτις γίνεται εἰς τὸ κρυπτόν καὶ ἄλλην φράσιν ὅταν ἡρωτήθῃ τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς εἶναι τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις τὴν συμβουλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν του θέλημα... Πᾶσα δὲ ἀρετὴ τοῦ Μοναχοῦ, μὴ ἐξ ὀπακοῦς γενομένη, ἀποβαίνει ἀδόκιμος πρὸς τὸν Θεόν· ἡ δὲ ἐξ ὀπακοῦς γενομένη ἀρετὴ, ἀναβαίνει ὡς ὁσμὴ

Ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ νοινόν Πάσχα

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

Ἐγιναν καὶ ἄλλοτε εἰσηγήσεις, πάντοτε ὑπὸ ξένων πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀνθρώπων, διὰ μεταρρύθμισιν ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, τῶν Πατριαρχῶν Γερασίμου Β', Γεωργίου Γ' κλπ. δὲν ἐνόμισαν ὅμως οἱ αὐτοὶ ἐκεῖνοι Πατέρες σφαιρούσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀθέτησιν τῶν πατροπαράδοτων θεσμῶν καὶ τὴν δημιουργίαν συγχύσεως καὶ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν διὰ τῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὴν κληρονομηθεῖσαν παράδοσιν, τῆς ὁποίας ἡ συνέχισις εἰς οὐδὲν ἐβλάπτε. Τοσούτῃ μᾶλλον ἀφ' ἑνὸς, ἐνῶ τὸ προτεινόμενον δὲν ἀπετέλει λύσιν καλυτέραν ἢ ὀριστικὴν, ἀφ' ἑτέρου προτεινέτο ὑπὸ ἐχθρικῶς διακειμένων ἐναντι τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι, καθὼς γράφει ἡ ἱστορία, «διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐπεδιώκον νὰ παραπλανήσουν τοὺς Ὀρθοδόξους».

Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀκριβές, ἂν δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀγνοίας εἶναι ἐξωτερικεὺς ὑποχρῆστας ἢ στρουθοκαμηλικῆς ἀπαείρας καταπαύσεως τῆς συνειδήσεως. Διὰ νὰ δεικνύεται ἡ μικρότης τοῦ ἀνθρώπου ἐναντι τοῦ Δημιουργοῦ, ἐπὶ τούτους αἰῶνας εἰς ἓν θέμα ὡς τὸ τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου, ποῦ φαινομενικῶς νομίζεται τὸση ἀπλοῦν, δὲν εὗρεθῇ λύσις, οὐδὲν ἐκ τῶν ἐφευρεθέντων μέχρι σήμερα ἡμερολογίων εἶναι ἀκριβές. Καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἐσφαλμένον καὶ μετ' ὀλίγου δεκαετίας θὰ χρειασθῇ ν' ἀνακαθῇ. Πρὸς τί, λοιπόν, ἡ υπερήφανος καὶ μαζωδόξος πεισματικὴ ἐπιμονὴ ὑπὲρ καινοτομίας, ἥτις, ἐνῶ φέρει κακόν, δὲν δικαιούται νὰ καυχᾶται ὅτι ἔφερε διόρθωσιν; Ἰσως ἐρωτήσῃ τις: «καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ἐν γνώσει δοῦλοι μίᾳς ἀνακριθείας;» καὶ ἀπαντᾶται: πρῶτον μὲν, μήπως τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀκριβές; ἢ μήπως ἐκεῖνοι ποὺ τὸ «μεταρρύθμισαν» ἔκαμαν τοῦτο χάριν τῆς ἀστρονομικῆς ἀκριθείας; ἢ μᾶλλον χάριν τοῦ δυ-

τικολόγητου κοσμικοῦ φρονήματος; Ἀφ' ἑτέρου δὲ λέγομεν ὅτι εἴμεθα δοῦλοι τῆς συμφωνίας καὶ τῆς εὐλαβοῦς τηρήσεως τῶν πατροπαράδοτων θεσμῶν μας, τῶν ὁποίων τὴν ἀθέτησιν οὐδὲν δικαιολογεῖ. Δὲν εἴμεθα δοῦλοι τῶν ἡμερολογίων καὶ τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου (ἂν εἶναι κάποιοι ποὺ παρατηροῦν ἀκριβείαν χρόνου, εἶναι ἀκριβῶς οἱ εὐχολοὶ «μεταρρυθμισταί») ἐνλοσυροῦμεν ὅμως ὑπὲρ τῆς ὁμοφωνίας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς ἀγορευτοῦ διατηρήσεως τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων μας. Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ὡς μέτρον ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου, εἶναι ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ σάνις τῆς εἰκόνας προτοῦ ζωγραφισθῇ εἶναι ἀπλὴ σάνις. Καθὼς, ὅμως, ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῆς σάνιδος ζωγραφισθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου, ἡ καταπάτησις τῆς εἰκόνος ἀσεβής, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτὸ ἐρρυθμίσθη τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν δικαιούται ὁ καθείς ν' ἀσχημονῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ μετατρέπῃ εἰς βάρος καὶ ἐρήμην αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Πιστεύομεν ἀκριδάντως ὅτι, ἐάν κατὰ τὸν πατροπαράδοτον τρόπον συνήρχετο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἡ ὅλη Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν συνέλευσιν δὲν χωρεῖ ἡ κρυφὰ ἐμπάθεια καὶ οἱ σκοτεινοὶ λογισμοὶ τοῦ καθ' ἑνός, ἀλλὰ διὰ τοῦ στόματος τῶν εὐσεβῶν ἀποφαίνεται τὸ ἅγιον Πνεῦμα καὶ διὰ τῆς ὁμοφώνου πάντων τῶν Ὀρθοδόξων γνώμης ἀποκαλύπτεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἐπετρέπετο ἡ εἰσχώρησις τῆς ἀσυμφωνίας καὶ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ θεάρετος καὶ κατὰ πάντα συμφέρον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διακανονισμὸς θὰ ἐγίνετο. Ἀντὶ τούτου, ὁ «ἀνησυχῶν πρωτοβουλίων» Μεταξάκης, γνωρίζων ὅτι συγκρότησις συνόδου καὶ συζητήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων προταθέντων θεμάτων ἦτο ὅχι μόνον περιττὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιζητούμενη προσεγγίσθη αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ συνεφώνουν μετ' αὐτοῦ, εἶδομεν πῶς ἐνήργησε, μετατρέψας ἑαυτὸν εἰς πάπαν, ἀνώτερον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ τὸ περίεργον — εἰρωνεῖται νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ τις ἢ ἄλλο τίς — ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτῷ παρανόμως δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν θεωροῦνται ἐπιστήμιως ὡς νομιμότης, χαρακτηρίζονται δὲ ὡς μὴ νόμιμοι οἱ μὴ συγκατανεύσαντες νὰ προσπογράψουν καὶ συνοδοιπορήσουν εἰς τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον μονομερῆ καινοτομίαν, ἀλλὰ παραμέναντες πιστοὶ εἰς τὴν τήρησιν τῶν παραδοθέντων, εὐλαβεῖα τῇ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Πατέρας. Καὶ θεωροῦνται αὐτοὶ ὡς

εὐσεβεῖς, καὶ ἀξία πολλοῦ μισθοῦ...».

Τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου

Ὁ ἔχων ἀνάπαυσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν μὴ ἐλπίζετω λαβεῖν· ἡ Βασιλεία γὰρ τῶν οὐρανῶν οὐκ ἐστὶ τῶν ἀναπαυομένων ἐνθάδε, ἀλλ' ἐκεῖνων ἐστὶ τῶν ἐν θλίψει πολλῇ καὶ στενωπῇ διεληθόντων τὸν θάνατον τούτον».

Χαράλαμπος Ταμπάκης
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Ἡ Ἐυηλιγία τῶν υαταυομβῶν στὴν Σοβιετιυή Ρωσία

Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

Ἡ δεκαήμερος ἀνάκρισις εἶχε πάρει ὅλη τὴν δύναμι τῆς μάρτυρος καὶ δὲν μπορούσε νὰ κατεβῇ μόνον τῆς τὰ σκαλιὰ. Ὁ Ἀτάεφ τὴν ἐπίασε καὶ μὲ προσοχὴ τὴν βοήθησε νὰ κατεβῇ στὸ δωμάτιο τῶν ἀνακρίσεων. Ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ μεταχείρισι τοῦ φρουροῦ ἡ Λύτσια ἀντελήφθη ὅτι στὴν ψυχὴ τοῦ ἐρυθροῦ

στρατιώτη ὑπῆρχε καλωσύνη καὶ συμπόνεια. «Ἐβχα-
μαί ὁ Χριστὸς νὰ σὲ σώσῃ» τοῦ εἶπε ὅταν τὴν ἄφησε.
Καὶ ὁ Χριστὸς ἔσωσε τὸν Κύριλλο Ἀτάεφ. Τὰ λόγια
τῆς μάρτυρος καὶ τὰ γεμάτα πόνο μάτια τῆς εἶχαν
μπεῖ στὴν καρδιὰ του. Τώρα δὲν μπορούσε νὰ ἀκούγῃ
μὲ ἀδιαφορία τὴς ἀδιάκοπες κραυγὲς τοῦ πόνου ποὺ
ἔρχονταν ἀπὸ τὸ κλειστὸ δωμάτιο ὅπως εἶχε ἀκούσει

ἀποσκιρτήσαντες καὶ προσεπικολῶνται αὐτοῖς καινὴ
προσηγορία «παλαιοημερολογίται», ὡς νὰ προσέλα-
βον αὐτοὶ κατὰ καινότητα ἀπὸ ὅ,τι εἶχεν ἡ Ἐκκλη-
σία ἀπ' αἰῶνων. Διατί, «παλαιοημερολογίται»; Μή-
πως ἐξέφυγον αὐτοὶ ἀπὸ ὅ,τι κατεῖχεν ἡ Ἐκκλησία
ἀπ' ὅτου ὑπάρχει καὶ ἀνεκάλυψαν καὶ προσέλαβον
κατὰ παλαιότερον ἀπὸ αὐτό; Ἄν εἶναι τινές, ποὺ
ἐκκαιοτομήσαν, οὕτως, ὥστε ν' ἀρμόζῃ αὐτοῖς νέα προ-
σηγορία, εἶναι οἱ προσηγοριάζοντες νὰ εἶναι καὶ λέγονται
«νεοημερολογίται», οἱ δὲ ἐμμένοντες εἰς τὰ πατροπα-
ράδοτα εἶναι καὶ λέγονται ἀπλῶς ὀρθόδοξοι, τίποτε
ὀλιγώτερον, τίποτε περισσώτερον τούτου. Ἄντι δὲ τι-
μῆς καὶ ἐπαίνου προσάπτεται αὐτοῖς μακρὴ καὶ ἀνι-
μετωπιζοῦν πόλεμον, ἐνῶ καὶ αὐτοὶ οἱ κατὰ αὐταρχι-
κότητα οὐχὶ δὲ κατὰ Θεὸν κηρύσσοντες τὸν πόλεμον
τούτον, δὲν λέγουσιν ὅτι τὰ παραδοθέντα ταῦτα πρέπει
νὰ μὴ τηρῶνται. Δημιουργεῖται οὕτω κατάστασις κατὰ τι
χειρότερα καὶ πλέον μικρολόγος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς
τῆς εἰκονομαχίας, διότι οἱ καθ' ὅμοιον τρόπον χαρα-
κτηρίζοντες τότε τοὺς εὐσεβεῖς, ἐφρόνουν δι' ἐκεῖνα
ποὺ κατεδίωκον, ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ τηρῶνται.
Ἐδρισχόμεθα δὲ νῦν πρὸ νοσηροπίας καὶ συνη-
κίων πρωτοφανῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας:
ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐξουσίας τῶν ἀνθρώπων νὰ κρίνε-
ται ἀνωτέρα καὶ κανονικώτερα τῆς ἐξουσίας τῶν νό-
μων καὶ τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ὥστε τὸ
νὰ ἀναγνωρίζεσθαι καὶ μνημονεύεσθαι εἰς ἐπίσκοπος θεω-
ρεῖται κανονικὸν καὶ νόμιμον, τὸ δὲ ἂν ἀκολουθῇ οὗ-
τος τὸ πατροπαράδοτον Ἐορτολόγιον καὶ φυλάττει
τοὺς ἄλλους θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὄχι, τοῦτο εἶ-
ναι ...ἀδιάφορον. Προλαμβάνομεν οὕτω τὴν νοσηρο-
πίαν τοῦ παπισμοῦ, κατὰ τὸν ὅποιον, ἀρκεῖ νὰ δέχεται
καὶ μνημονεύῃ τις τὸν πάπαν ὡς «ἅγιον πατέρα» καὶ
εἶναι «ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ σώζεται», ἀδιάφορον

ἂν δὲν συμφωνῇ κατὰ πάντα μὲ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς πί-
στεως, θάσει τοῦ ὁποῖου δόγματος» παρουσιάζονται
τὰ διάφορα ἐριμαφρόδιτα σχήματα τῶν Γραικο-κατο-
λίκων, Ἀρμενο-κατολίκων, Συριακο-κατολίκων κ.ο.κ.

Ὅσον διὰ τὸ διατί αἱ ἐμμένονσαι εἰς τὴν πατρο-
παράδοτον ἐορτολογικὴν κληρονομίαν ἐκκλησίαι δὲν
προβαίνουν εἰς παραστάσεις καὶ δὲν ἐπιτιμοῦν τὰς ἀ-
ποχωρισθείσας καὶ σπενδούσας νὰ προφθάσουν τὸν
παπισμὸν, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ὅμως ἂς ἀναλογι-
σθῇ ἕκαστος τὸ ἐμπερίστατον καὶ τὰς εἰδικὰς συνθή-
κας, ὑπ' ἃς εὗρισκονται ὅλοι σχεδὸν αἱ Ὀρθόδοξοι
Ἐκκλησίαι, τὰς ὁποίας ἐκμεταλλεύονται οἱ δημιουρ-
γήσαντες ταύτας σκοτεινὰνθρωποι, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἂς
κρίνῃ κατὰ πάσον ἢ διὰ τὴν φύλαξιν τῆς παραδοθεί-
σης κληρονομίας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν
εὐαισθησία πολλῶν ἐκ τῶν σημερινῶν ἐκκλησιαστι-
κῶν ἀρχηγῶν ἰσχύει πρὸς ἐκείνην τὴν πατέρων πα-
ρελθουσῶν γενεῶν. (Παράδειγμα καὶ ἡ στάσις ἐναντι
τῶν σήμερον γινομένων).

ΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΩΝ — ΕΝΟΤΗΣ

Ἐπανειλημμένως ἐτονίσθη ἐν τοῖς προτέροις ὅτι
λάθος τραπερὸν εἶναι νὰ νομίζεται ὅτι οἱ ταχθέντες
ὡς φύλακες τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως ἀπο-
κοτῶν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτουν αὐτὴν κατὰ βού-
λησιν. Οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὸς ἐδόθη τοιοῦτο δι-
καίωμα, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν ὁλότητα οὐχὶ δὲ
εἰς τὰς μονάδας, ἔστω καὶ ἂν ἴστανται εἰς τὴν καρ-
φὴν τῆς «φύλακῆς», ἐπιμεδέσεως εἰς τὰ τῆς πατρι-
κῆς ἡμῶν κληρονομίας, διὰ τὴν ἀκίβδηλον διατήρη-
σιν τῆς ὁποίας κάθε πιστὸς ἔχει καθήκον νὰ ἐνδιαφέ-
ρεται ζηλοτύπως καὶ ἀγωνίζεσθαι ἰσοδύως, μὴ ἐπιτρέ-
πων εἰς τινα ἐπιβουλὴν κατ' αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

τόσες φορές τις κραυγές άλλων που είχαν βασανισθεί εκεί μέσα. Η Λύντια βασανίστηκε πολύ. Τα συνηθισμένα βασανιστήρια της G.P.U. ήταν τέτοια ώστε να μη αφήνουν σημάδια στο σώμα του βασανισθέντος. Στην περίπτωση όμως της Λύντιας δεν ενδιαιφέρθηκαν καθόλου για κάτι τέτοιο. Οι κραυγές της συνεχίστηκαν σχεδόν χωρίς διακοπή περισσότερο από μιάμιση ώρα. «Μά δεν πονάς επιτέλους; Τσιρίζεις και φωνάζεις, αυτό πάει να πη πως πονάς» την ρώτησαν οι κατάσκοποι βασανιστάι σ' ένα από τα διαλείμματα. «Πονώ! Ω, Κύριε, πόσο πονώ!» απάντησε η Λύντια μ' ένα σπασμένο στενηκαμένο. «Τότε γιατί δεν μιλάς; Θα πονάς ακόμη περισσότερο». «Δεν μπορώ να μιλήσω... Δεν μπορώ... Δεν θα το επέτρεπε...» δόγγησε η Λύντια. «Ποιος δεν θα το επέτρεπε;» «Ο Θεός δεν θα το επέτρεπε». Οι βασανιστάι σχεδίασαν κάτι άλλο για την μάρτυρα: σεξουαλική επίθεση. Ήταν τέσσερες. Για τον βιασμό ήταν άπαρχιτος άλλος ένας. Φώναζαν τον φρουρό. Ο Ατάεφ μπήκε στο δωμάτιο, είδε την Λύντια και κατάλαβε ποιο θα ήταν το επόμενο μαρτύριο και ο ρόλος που θα έπαιζε ο ίδιος σ' αυτό. Ένα θαύμα έγινε μέσα στην ψυχή του στρατιώτη σαν τα παλιά εκείνα θαύματα που διαβάζουμε στα συναξάρια των μαρτύρων της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που μετέτρεπαν τους δημίους σε μάρτυρες. «Όλο το είναι του ένοιωσε αποστροφή και αγανάκτηση μπροστά σε τέση σατανικότητα. Ένας άγιος ένθουσιασμός τον κατέλαβε. Χωρίς να σκεφθί τί έκανε έβγαλε το περιστροφό του και άφησε στον τόπο τους δύο βασανιστάς που στέκονταν μπροστά του. Πρίν προλάβη να ξαναπυροβολήση ο πράκτωρ της G.P.U. που στέκονταν από πίσω του κύπησε τον Κύριλλο στο κεφάλι με την λαβή του όπλου του. Έμεινε όμως ακόμην δύναμις στον Ατάεφ που γύρισε και έπιασε αυτόν που του επετέθη από τον λαϊμό. Ένας πυροβολισμός όμως από τον τέταρτο βασανιστή τον έριξε στο πάτωμα. Ο Κύριλλος έπεσε με το κεφάλι προς τη Λύντια που την είχαν τεντώσει στο πάτωμα με λουριά. Το αίμα του έτρεχε σαν όρυσή. Σήκωσε τα μάτια του και κύταξε στα μάτια της Λύντιας. «Άγία, πάρε με μαζί σου!» ψιθύρισε. «Θά σε πάρω» του απήντησε η Λύντια με ένα χαμόγελο και ένα πρόσωπο που ακτινοβολούσε.

Αυτός ο διάλογος και το μυστικό του νόημα, το παράδοξο φως που έβγαίγε από τους δύο μάρτυρες, άνοιξαν στα μάτια των δύο βασανιστών που απέμεναν ζωντανοί μιιά πόρτα του άλλου κόσμου. Όπως όμως το ξαφνικό φως του ήλιου προκαλεί αποστροφή και πόνο στα αρρωστημένα μάτια, έτσι και το φως της Χάριτος το ήλαρό και ευφρόσυνο προκάλεσε άγχος και πρόμο στις συνειδήσεις των δύο ανδρών της G.P.U. Αντί να φωτισθούν σκοτίστηκαν, έχασαν τα λογικά τους. Βγάζοντας άναρθρες κραυγές άρχισαν να πυροβολούν στα άνισχυρα θώματα

ώσπου τα περιστροφά τους άδαισαν. Αυτοί που ακούγοντας τους πυροβολισμούς έτρεξαν στο υπόγειο έπιασαν τους δύο τρελλούς και τους δόγγησαν στα γραφεία ενώ εξακολουθούσαν να θιγάζουν άναρθρες κραυγές. «Όσοι κατέθηκαν σ' εκείνο το δωμάτιο ένοιωσαν ένα άγνωστο είδος τρόμου, δεν ήθελε κανένας τους να μπή μέσα.

Ο ένας από τους δύο βασανιστάς παρέμεινε τρελλός. Ο άλλος πέθανε ύστερα από λίγο καιρό πάνω σ' ένα νευρικό σόκ. Πρίν πεθάνει διγγήθηκε όλη την ιστορία στον φίλο του Λοχία Άλέξη Ίκόννικοφ. Αυτός δόγγησε τον Λοχία να γνωρίση τον Θεό και την Έκκλησία του. Ο Άλέξης Ίκόννικοφ δεν έπαψε να διγγήται την ιστορία του μαρτυρίου του Κυρίλλου και της Λύντιας και έπέδειξε τέτοιο ζήλο σ' αυτήν την υπόθεση ώστε στο τέλος υπέστη και ο ίδιος μαρτυρικό θάνατο εξ αιτίας αυτής.

Η Λύντια, ο Κύριλλος και ο Άλέξης είναι μόνον τρεις από τους νεομάρτυρες που ανέδειξε στις μέρες μας η γνήσια Όρθόδοξη Ρωσική Έκκλησία. Ποσο άλλοι νεομάρτυρες πεθαίνουν και σήμερα ενώ εμείς εδώ στη Δύση ζούμε άνυποψίαστοι την αξιοθρήνητη ζωούλα των μπουρζουαζών, υποδεχόμενοι και συλλειταργούντες με τους δημίους των και φέλοντάς τους «εις πολλά έτη».

Ο καθηγητής I. M. ANDREEV στο άρθρο του «BISHOP MAXIM OF SERPUKHOV» στο περιοδικό «THE ORTHODOX WORD» Μάιος - Ιούνιος, 1970, διγγείται τις έμπειρίες του από τα χρόνια που πέρασε, κατόδικος για την πίστι του Χριστού, στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σολόβτσκι:

«Ο κοινός πνευματικός πατήρ όλου του επισκοπάτου και του κλήρου της Έκκλησίας των Κατακομβών στο νησί Σολόβκι ήταν ο θαυμαστός εξομολόγος και άργότερα μάρτυς Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Πισκανόβσκι από την πόλι του Βορονέζ. Ο Βλαντίκα — έτσι φωνάζουν οι Ρώσοι τους Έπισκόπους των — Μάξιμος με πολύ άναστασία ψυχής και δάκρυα από καρδιάς — σπάνια τον είδα έτσι — μου έδειξε μία τεχυδρομική κάρτα την όποια ο πατήρ Νικόλαος είχε λάβει από την γυναίκα του και τον μικρό γιό του. «Πάντοτε χαιρόμαστε, διάδασα στην κάρτα, σκεπτόμενοι όσα υποφέρεις στο στρατόπεδο για το Χριστό και την Έκκλησία του. Είθε και σύ να χαρής γιατί κι εμείς γίναμε άξιοι να διωχθούμε και να κακοπαθήσουμε πολλές φορές για τον Κύριο».

Στο Σολόβκι είχαμε πολλούς μυστικούς ναούς - κατακόμβες, αλλά από αυτές προτιμούσαμε δύο: τον «Καθεδρικό Ναό» της Αγίας Τριάδος και την εκκλησία του Αγίου Νικολάου του Θαυματουργού. Η πρώτη ήταν ένα μικρό ξέφωτο στη μέση ενός πυκνού δάσους. Θόλος ήταν ο ούρανός, τοίχοι το δάσος με τις σημάδες. Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου θρισκόταν σ' ένα άλλο πυκνό δάσος και σχηματιζόταν από επτά μεγάλα έλατα. Τις πιό πολλές φορές οι μυστικές άκο-

ουθίες γινόντουσαν ἐδῶ, στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Στήν Μητρόπολι τῆς Ἁγίας Τριάδος οἱ ἀκολουθίες γινόντουσαν μόνο τὸ καλοκαίρι ἢ στίς μεγάλες γιορτές πρὸς παντός τὴν Πεντηκοστή ὅπου ἐπικρατοῦσε ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια. Μερικὲς φορές ὅμως, ἀνάλογα μὲ τίς περιστάσεις, ἐξαιρετικὰ μυστικὲς ἀκολουθίες γινόντουσαν σὲ ἄλλα μέρη. Παραδείγματος χάριν τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ 1929 ἡ ἀκολουθία τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δώδεκα Εὐαγγελίων ἐγίνε στὸ κελλί τῶν ἱατρῶν. Ὁ Βλαντίκα Βίκτωρ καὶ ὁ πατὴρ Νικόλαος ἦρθαν σ' ἐμᾶς δῆθεν γιὰ ἀπολύμανσι. Κατόπιν, ἀφοῦ κλειδώνσαμε τὴν πόρτα, ἔκαναν τὴν ἀκολουθία σὲ στυλ κατακομιδῶν. Τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ μὴ διαταγὴ διαβάστηκε σὲ ὅλα τὰ τμήματα. Μᾶς γνωστοποιοῦσε ὅτι τίς ἐπόμενες τρεῖς μέρες δὲν θὰ ἐπετρέπετο σὲ κανέναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς καταυλισμοὺς μετὰ τίς 8 μ.μ., ἐκτὸς ἀπὸ εἰδικὲς περιπτώσεις καὶ μὲ γραπτὴ ἄδεια τοῦ Διοικητοῦ.

Στίς 7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς, ὅταν οἱ γιατροὶ εἶχαμε μῶλις γυρίσει στὰ κελλιά μας ὕστερα ἀπὸ 12ωρη ἐργασία, ὁ π. Νικόλαος ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι ὁ εἰκονογράφος R. εἶχε ἐτοιμάσει ἕναν Ἐπιτάφιο στὸ μέγεθος μιᾶς παλάμης. Ἡ ἀκολουθία τῆς Ταφῆς θὰ ἀρχίζε σὲ μιὰ ὥρα. «Ποῦ;», ρώτησε ὁ Βλαντίκα Μάξιμος. «Στὸ μεγάλο κουτί γιὰ τὴν ἀποξήρανσι τῶν ψαριῶν ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ δάσος, δίπλα στὸ Στρατόπεδο N. Τὸ σύνθημα: τρία κυττῆματα καὶ ὕστερα ἄλλα δύο. Καλύτερα νὰ ῥθῇτε ἕνας ἕνας».

Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Βλαντίκα Μάξιμος καὶ ἐγὼ ἐγγήκαμε ἀπὸ τὸ Στρατόπεδόν μας καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὴν ὑποδεχθεῖσα «διεύθυνσι». Δυὸ φορές οἱ περίπαλοι ζήτησαν τίς ἄδειές μας. Ἐμεῖς, σάν γιατροὶ, εἶχαμε ἄδειας. Τί θὰ ἔκαναν ὅμως οἱ ἄλλοι; Ὁ Βλαντίκα Βίκτωρ, ὁ Βλαντίκα Ἰλαρίων, ὁ Βλαντίκα Νεκτάριος καὶ ὁ π. Νικόλαος;

Ὁ Βλαντίκα Βίκτωρ ἐργαζόταν ὡς λογιστὴς στὸ ἐργαστάσιον σχοινῶν. Ὁ Βλαντίκα Νεκτάριος ἦταν ψαράς, καὶ οἱ ἄλλοι ἔπλεκαν δίχτυα... Φθάσαμε στήν ἄκρῃ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ἦταν τὸ κουτί, γύρω στὸ ὁκτὼ μέτρα μᾶκρος, χωρὶς παράθυρα, μὲ μιὰ πόρτα ποὺ μόλις διακρινόταν. Ἀπὸ τὸ λυκόφως, ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος μὲ σκοτεινὰ σύννεφα. Κυμπούμε τρεῖς φορές καὶ ὕστερα ἄλλες δύο. Μᾶς ἀνοίγει ὁ π. Νικόλαος. Ὁ Βλαντίκα Βίκτωρ καὶ ὁ Βλαντίκα Ἰλαρίων εἶναι κι' ὅλας ἐδῶ. Σὲ λίγα λεπτά ἐρχεται καὶ ὁ Βλαντίκα Νεκτάριος. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουτιοῦ ἔχει ματαφραπεῖ σὲ ἐκκλησία. Στὸ πάτωμα καὶ στοὺς τοίχους κλαδιά ἀπὸ ἔλατα. Πολλὲς κανδύλες τρεμοσβύνουν. Μικρὲς χάρτινες εἰκόνες. Ὁ μικρὸς Ἐπιτάφιος ἔχει σκεπασθεῖ μὲ πράσινα κλαδιά. Δέκα ἄνθρωποι ἦρθαν νὰ προσευχηθοῦν. Πιὸ ὕστερα ἐρχονται ἄλλοι τέσσαρες ἢ πέντε ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δύο εἶναι μοναχοί. Ἡ ἀκολουθία ἀρχίζει ψιθυριστά. Ἐμοιαζε σὰ νὰ μὴ εἶχαμε σώματα ἀλλὰ νὰ εἴμασταν μόνο ψυχές. Τίποτε δὲν ἀποσπούσε τὸν νοῦ μας ἀπ' τὴν προσευχή, τίποτε δὲν παρενέβαινε γιὰ νὰ μᾶς θάλῃ ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς προσευχῆς.

Δὲν θυμῶμαι πῶς γυρίσαμε στοὺς καταυλισμοὺς μας. Ὁ Κύριος μᾶς σκέπασε!

Ἡ λαμπρὴ λειτουργία τοῦ Πάσχα ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ στὰ κελλιά τῶν ἱατρῶν.

(Συνεχίζεται)

ΠΟΘΟΣ ΑΝΕΞΑΛΕΙΠΤΟΣ

Εἶναι πολὺ συγκινητικὸν ὅσον καὶ διδακτικὸν τὸ πάθημα πολλῶν χίππυδων, οἱ ὁποῖοι ἐσχάτως ἐστράφησαν μὲ πολλὴν λαχτάραν πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν, τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλας πολλὰς θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις. Βεβαίως δὲν ἡσπάσθησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν οὔτε καὶ ἐγίναν χριστιανοὶ πραγματικοί, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλή στροφή καὶ τάσις των πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πίστιν, τὴν θρησκείαν, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρεῖ ἢ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τὴν ἀθανασία, τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα ἀναζητεῖ ἔστω καὶ ἐὰν εὐρίσκεται εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης, τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀγνοίας.

Ἄς προσευχηθῶμεν θερμῶς πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα φωτίσῃ τὰς διανοίας τῶν παραστρατημένων νέων τῆς ἐποχῆς μας καὶ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς ἡ Θεία Χάρις Του εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀγίας πίστεως καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀγίων ἰδανικῶν!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτοῦ τῆς «Γωνίας»
Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐδρίπου καὶ Εὐβοίας
Παῖσιος
Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15. —
»	Ἐτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Πανηγύρεις Μαΐου

Τὴν 3 τοῦ μηνὸς τούτου ἡμέραν Τρίτην ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Καρύστου.

Τὴν 9 ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένις πανηγυρίζουν: 1) Ἱ. Μ. Θερμοπυλῶν καὶ 2) τὸ Ἱ. Πουχαστήριον Δεσφίνης Ἀμφίσσης.

Τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως πανηγυρίζουν: 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Κοζάνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Σπάτων.

Τὴν 15 ἡμέραν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἐορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίαις Πατρός ἡμῶν Ἀχιλλεῖου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γούδας Ἀθηνῶν.

Τὴν 21 ἡμέραν Σάββατον ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρίζουν: 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀγνέου Περιστερίου, 2) ὁ Ἱ. Ν. Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης, 3) Ἀρεθούσης, 4) ἡ Ἱ. Μονὴ Χίου.

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐορτὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Βοτανικοῦ, 2) Μπάλλας, 3) Λεοδαείας, 4) Ἀλμυροῦ, 5) Σουλγανάρου, 6) Εὐλοκάστρου, 7) Ν. Λιοσίων, 8) Κορωπίου, 9) Νεμέας, 10) Ναούσης, 11) Τριάδος Σερρών, 12) Βαθυχωρίου Δράμας, 13) καὶ αἱ Ἱ. Μοναί: 1) Πεντέλης, 2) Λουτρακίου, 3) Μενδενίσσης καὶ 4) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πάντων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Πτολεμαίδος.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΠΑΡΕΣΥΡΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῦνὴν Διονυσίου Ἀγίου Ὁρους κατὰ τινα πανηγυριν τῆς Μοῦνης ἐχοροστάτησεν ἐπίσκοπος τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου. Ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος ὀνόματι Θεοδόσιος μετὰ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μοῦνης π. Γαβριὴλ ἐπέκριναν σφοδρῶς τοὺς ζηλωτάς, οἵτινες ἀπειθαρχοῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἐχαρακτήρισαν ὡς «πλανεμένους» καὶ ἀκολουθοῦντας στάσιν, «ἐξτρεμιστικὴν» καὶ ἄκαμπτον. Ἀπορεῖ κανεὶς πῶς οἱ Μοναχοὶ τῆς Μοῦνης ταύτης ἐδέχθησαν τὰς εὐλογίας (ἢ μᾶλλον τὰς ἀλογίας) ἀπὸ ἐναι τοιοῦτον Οἰκουμενιστὴν Ἐπίσκοπον. Πῶς δὲ τοῦτο συμβιβάζεται μὲ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου;

Λυπούμεθα ὀλοκαρδίως, διότι τὸ δηλητήριον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐδηλητηρίασεν φεῦ! καὶ πολλὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς!...

ΑΣΤΟΧΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΟΙ

Ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος κληθεὶς εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου Ἀλεξανδρείας, τὴν 21.11.71, μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ κάτωθι ἀναφερθεῖς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου: «...ὁ Πατριάρχης τὸν θρόνον, ὄντως δὲ καὶ Πατριάρχης τὸν τρόπον, ὁ ὡς προφήτης Μωϋσῆς τὸ εἶδος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τὰ ὄγδοη-κοντα ἔτη, ὡς ἐκεῖνος, γεγονώς, ἡγεῖται τῆς ἐξόδου τῆς Ὁρθοδοξίας, φερομένης ἐπὶ τὸν διάλογον μετὰ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν ὁμολογιῶν...». Καὶ ἀλλοχού: «...μᾶς χρειάζεται ὅπωςδήποτε ἐν συντονιστικὸν κέντρον καὶ τοῦτο διὰ πολλοὺς λόγους, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸ πάσης τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης ἄξιον πρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου...». Ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου μὲ τὰς Οἰκουμενιστικὰς καὶ ἀντορθοδόξους δηλώσεις καὶ ἐνεργείας του ἔχει κατασκανδαλίσει τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ εἶναι πρόσωπον ἄξιον πάσης τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης; Αὐτὸς ἔχει ἀρνηθῇ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὰ Δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ παραδόσεις καὶ κηρύττει τὴν παναίρεσιν τοῦ ὀλεθρίου Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἶναι ἄλλος Μωϋσῆς; Ὁ Ἀθηναγόρας ἔχει γίνεαι αἰτία νὰ γίνεαι μέγας προσηλυτισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τῶν Οὐνιτῶν μὲ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθεῖσαν ἀσύστατον καὶ κατὰ κριτον «θεολογίαν τῆς ἀγάπης» καὶ εἶναι πρόσωπον «ἄξιον πάσης τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης»; Ἀλλὰ τί ἄλλας δηλώσεις δύναται κανεὶς νὰ ἀναμένῃ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Κοζάνης, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁμόφρων καὶ ὁμόψυχος μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ ἔκαμνε καὶ πρότερον ὡς βοηθὸς τοῦ Ἀρχιεπ. Σπυρίδωνος καὶ τώρα ὡς Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης ἀνοικτὸν καὶ ἀμεύλικτον πόλεμον κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρουσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)